

รายงานสรุปผลการจัดการความรู้
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำปาง พ.ศ.2556

Knowledge Management

คำนำ

รายงานสรุปผลการจัดการความรู้ (Knowledge Management) ฉบับนี้ เป็นการรายงานผลการดำเนินงานของคณะกรรมการดำเนินการจัดการความรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ระหว่าง 1 มิถุนายน 2556 – 31 พฤษภาคม 2557 จัดทำขึ้นเพื่อสรุปผลการจัดการความรู้ของมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง และมีการกำหนดประเด็นจัดการความรู้ที่เกี่ยวข้องกับพันธกิจของมหาวิทยาลัย คือการผลิตบัณฑิต (ประเด็นกลยุทธ์ที่ 1 การผลิตบัณฑิต และพัฒนานักศึกษาที่มุ่งส่งเสริมศักยภาพให้เป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์)และด้านการวิจัย (ประเด็นกลยุทธ์ที่ 2 การพัฒนางานวิจัยและงานสร้างสรรค์เพื่อเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถในการแข่งขัน)

เป้าประสงค์ การจัดการความรู้เพื่อรวบรวมองค์ความรู้ที่มีอยู่ในมหาวิทยาลัยซึ่งประกอบด้วยหน่วยงานทั้ง 6 คณะ 3 สำนัก และ 1 สถาบันซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในตัวบุคคล หรือเอกสารมาพัฒนาให้เป็นระบบ บุคลากรสามารถเข้าถึงความรู้ และนำไปเป็นเครื่องมือในการพัฒนาเป็นผู้รู้ ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำองค์ความรู้ดังกล่าวมาพัฒนางานในแต่ละคณะ ที่เกี่ยวข้องกับพันธกิจของมหาวิทยาลัยคือด้านการผลิตบัณฑิต (ยุทธศาสตร์การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา)และด้านการวิจัย (ยุทธศาสตร์การพัฒนางานวิจัยและสร้างสรรค์)

ขอขอบคุณผู้บริหาร คณาจารย์และบุคลากรของมหาวิทยาลัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องทำให้รายงานการประเมินตนเองฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี หวังว่ารายงานฯ ฉบับนี้จะมีส่วนช่วยในการสะท้อนผลการดำเนินงานของคณะกรรมการจัดการความรู้ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางที่ผ่านมา และจะเป็นเครื่องช่วยในการกำหนดทิศทางที่จะก้าวต่อไปในอนาคต รวมถึงเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย หน่วยงานต้นสังกัด และบุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง

สถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
สารบัญ	ข
ส่วนที่ 1 บทนำ	
1.ความรู้ (Knowledge)	1
2.ระดับของความรู้	1
3.ประเภทของความรู้	2
4.ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ชัดแจ้งและความรู้ที่ฝังในตัวคน	2
5. การจัดการความรู้(Knowledge Management)	3
ส่วนที่ 2 เกณฑ์มาตรฐานประเมินการจัดการความรู้	
การจัดการความรู้ของ สกอ.	12
ส่วนที่ 3 แผนการจัดการความรู้มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง	13
1. คณะกรรมการจัดการความรู้	13
2. เป้าประสงค์การจัดการความรู้	15
3. แผนการปฏิบัติงานการจัดการความรู้(KM Action Plan)	16
ส่วนที่ 4 ผลการจัดการความรู้	18
4.1 แนวปฏิบัติที่ดี (Best Practice) ด้านการผลิตบัณฑิต	18
4.2 แนวปฏิบัติที่ดี (Best Practice)ด้านวิจัย	26
4.3 การนำแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practice) ด้านผลิตบัณฑิต ไปใช้ในการพัฒนาการผลิตบัณฑิต	33
4.4 การนำแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practice) ด้านวิจัยไปใช้ในการพัฒนางานวิจัย	37
4.5. การประยุกต์และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้	45
4.6 การนำแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practice) ด้านวิจัยไปไปประยุกต์และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้	47

บทที่ 1

บทนำ

ประเทศไทยจะต้องเคลื่อนเข้าสู่สังคมฐานความรู้(Knowledge-Base Society) เมื่อก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 แทนสังคมเศรษฐกิจซึ่งมีมาก่อนหน้า ทรัพยากรที่สำคัญของสังคมฐานความรู้คือ “ความรู้” ที่จะนำมาใช้เพื่อการแข่งขันทั้งระหว่างองค์กรและระหว่างประเทศ เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพยากรความรู้ หน่วยงานและองค์กรต้องมีความรู้และความเข้าใจเรื่องของการจัดการความรู้

ความรู้(Knowledge)

1. ความหมาย

ความรู้ คือ ผลจากการทำความเข้าใจระหว่างสารสนเทศของข้อมูลกับการเชื่อมโยงกับความรู้อื่น(Hideo Yamazaki. อ้างถึงใน ก.พ.ร. ออนไลน์) ซึ่งอาจเป็นความรู้เดิมที่เกิดจากการสังสม ค้นคว้า หรือประสบการณ์จากฟัง การคิด หรือการปฏิบัติจนเกิดเป็นทักษะ (ราชบัณฑิตยสถาน. 2542) ผลของการทำความเข้าใจดังกล่าวจัดเป็นความรู้ใหม่ความรู้จัดเป็นทรัพยากรที่สำคัญและจำเป็นทุกระดับสำหรับการดำเนินการสิ่งใดเพื่อให้บรรลุตามเป้าประสงค์หรือจุดประสงค์ที่ต้องการ

2. ระดับของความรู้

ความรู้แบ่งออกเป็น 3 ระดับจากระดับต่ำสุดถึงขั้นสูงสุดคือ

2.1 ความรู้ระดับข้อมูล(Data) เป็นความรู้ขั้นต่ำสุดบอกความหมายแต่เพียงว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อใด ความรู้ในระดับนี้ไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ เช่น คนคุมงานก่อสร้างสังเกตเห็นวาคงงานที่ทำงานระหว่างเวลา 13: 00 – 14: 00 น. ซึ่งเป็นเวลาปกติจะกระหายน้ำบ่อย หลบเข้าที่ร่มเป็นระยะ ๆ ใช้หมวกแทนพัดระบายความร้อนออกจากตัวบ่อย ๆ จึงทำให้ความก้าวหน้าของงานค่อนข้างล่าช้า เป็นต้น สิ่งคนคุมงานก่อสร้างสังเกตเห็นดังกล่าวจัดเป็นเพียงข้อมูล

2.2 ความรู้ระดับสนเทศ (Information of Data) เป็นระดับที่ให้ความหมายกับข้อมูลที่มี เช่น จากข้อมูลดังกล่าวข้อ 2.1 ก่อนหน้าแล้ว สารสนเทศของข้อมูลที่ทำให้ความเข้าใจคือ เพราะเวลาระหว่างเวลา 13: 00 – 14: 00 น. เป็นเวลาที่ระดับอุณหภูมิของแต่ละรอบวันสูงสุดจึงทำให้คนงานมีพฤติกรรมดังกล่าวผลที่ตามมาคือ ความก้าวหน้าของงานค่อนข้างล่าช้า

2.3 ความรู้ระดับปัญญา(Wisdom) เป็นระดับที่นำสารสนเทศของข้อมูลไปใช้เพื่อให้เกิดผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามเป้าหมายที่ต้องการ เช่น จากสารสนเทศของข้อมูลดังกล่าวข้อ 2.2 ก่อนหน้าแล้ว ผู้คุมงานอาจนำไปปรับช่วงเวลาดังกล่าวคือ แทนที่จะพักเฉพาะเวลา 12: 00 – 13:00 น. กลับปรับเวลาพักเป็น 12: 00 – 14: 00 น. แล้วขยายเวลาการทำงานในภาคบ่ายจากเวลา 13: 00 – 17: 00 น. เป็น 14: 00 – 18: 00 น. เป็นต้น

จากระดับต่าง ๆ ของความรู้ดังกล่าวมาจะเห็นว่า “ความรู้ระดับปัญญา” เป็นความรู้ที่ผู้บริหารควรส่งเสริมให้เกิดขึ้นในแต่ละหน่วยงานหรือองค์กร

3. ประเภทของความรู้

ความรู้ในขอบเขตของการจัดการความรู้จำแนกออกเป็น 2 ประเภทคือ

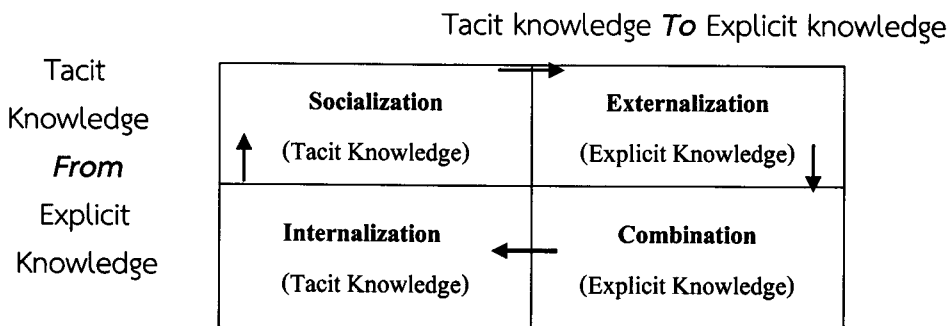
3.1 ความรู้ชัดแจ้ง(Explicit Knowledge) เป็นความรู้ที่ถูกถ่ายทอดออกมาแล้วในรูปแบบของสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น เอกสาร ตำรา เอกสารรายงาน อินเทอร์เน็ต เป็นต้น ความรู้ชัดแจ้งเป็นความรู้ที่เข้าถึงง่าย เป็นความรู้สำเร็จรูปที่สามารถหยิบมาใช้งานตามจุดประสงค์ที่ต้องการ

3.2 ความรู้ที่ฝังในตัวคน(Explicit Knowledge) เป็นความรู้ที่เกิดจากบุคลากรระดับปฏิบัติการงานใดงานหนึ่ง ๆ ด้วยวิธีการซ้ำ ๆ กันจนเกิดความชำนาญ จากความชำนาญที่มีอยู่บุคคลนั้นเกิดแนวคิดใหม่ ๆ (ปิ้งแว็บ) ที่จะนำมาใช้ปรับปรุงวิธีการดำเนินการที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้นและเป็นวิธีการเฉพาะของตนเอง เรียกว่าวิธีปฏิบัติที่ค้นพบใหม่ว่า “ความรู้ที่ฝังในตัวคน” ซึ่งเป็นเรื่องเฉพาะของบุคคลต้องวิธีการพิเศษในการถ่ายทอดออกมาเป็นความรู้สาธารณะ

ความรู้ทั้งสองประเภทตามเกณฑ์มาตรฐานของสำนักคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) หรือของสำนักงานการอุดมศึกษา(สกอ.) จะต้องถูกจัดการด้วยวิธีการที่เหมาะสมเพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาหน่วยงานหรือองค์กร

4. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ชัดแจ้งและความรู้ที่ฝังในตัวคน

Nonaka และ Takeuchi (1995) กล่าวถึงความสัมพันธ์ของการเปลี่ยนแปลงระหว่างความรู้ทั้ง 2 ประเภทออกเป็น 4 ส่วนคือ externalization, internalization, socialization และ combination ดังแผนภูมิ

Socialization เป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสร้าง “ความรู้ที่ฝังในตัวคน” ด้วยเครื่องมือการจัดการความรู้ที่เหมาะสม เช่น เรื่องเล่าเร้าพลัง หรือชุมชนนักปฏิบัติ เป็นต้น

Externalization เป็นกระบวนการเปลี่ยนความรู้ “ความรู้ที่ฝังในตัวคน” ด้วยวิธีการที่เรียกว่า “การสังเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis)” แล้วนำเสนอด้วยรูปแบบการสื่อความหมายที่สามารถเข้าใจง่าย เช่น การบรรยายใหม่ด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย ทำให้อยู่ในรูปภาพ แผนผัง แผนภูมิ หรืออื่นๆ ที่เห็นว่าเหมาะสม ความรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ถูกลั่นกรองแล้วนี้จะถูกเก็บเป็น “ชุมชนความรู้” ของหน่วยงานหรือองค์กรและพร้อมที่ถูกหยิบออกมาใช้งานตามความเหมาะสม ความรู้ที่ฝังในตัวคนภายหลังถูกสังเคราะห์แล้วจัดเป็น “ความรู้ชัดแจ้ง”

Combination เป็นกระบวนการรวบรวมความรู้ชัดแจ้งแขนงต่าง ๆ เข้าด้วยกันเพื่อก่อให้เกิดการสร้างความรู้ใหม่แล้วนำไปสู่การปฏิบัติ

Internalization เป็นกระบวนการที่บุคลากรระดับผู้ปฏิบัติการนำความรู้ชัดแจ้งที่มีอยู่แล้วมาใช้พัฒนางานของตนเองแล้วเกิดการเรียนรู้หรือเกิดคิดใหม่จากวิธีการเดิมที่มีอยู่ให้เป็นวิธีการเฉพาะของตัวเอง หรือที่เรียกว่า “เกิดปัญญา (Wisdom)” ความรู้ที่เกิดจากทักษะการปฏิบัติดังกล่าวคือ ความรู้ที่ฝังในตัวคน

การจัดการความรู้(Knowledge Management)

1. ความหมาย

ตามแนวคิดของ วิจารณ์ พานิช(ออนไลน์) สำหรับนักปฏิบัติการจัดการความรู้คือ “เครื่องมือ” สำหรับบริหารความรู้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายอย่างน้อย 4 ประการพร้อมกันคือ

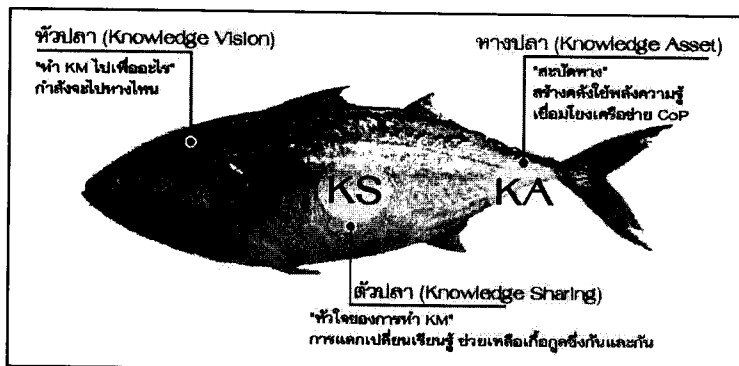
1. บรรลุเป้าหมายของงาน
2. บรรลุเป้าหมายของการพัฒนาคน
3. บรรลุเป้าหมายของการพัฒนาหน่วยงานหรือองค์กรให้เป็นหน่วยงานหรือองค์กรแห่งการเรียนรู้

4. บรรลุความเป็นชุมชน เป็นหมู่คณะที่มีความเอื้ออาทรระหว่างกันขณะที่ทำงานร่วมกัน

วิจารณ์ พานิช(2547) เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์(2547) สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ หรือ ก.พ.ร.(2548) สุชาติดา กิระนันท์และคณะ(2544) (อ้างถึงใน แก้วเวียง นำนานผล. ออนไลน์) กล่าวว่า การจัดการความรู้เป็นกระบวนการที่ดำเนินการร่วมกันเพื่อให้บุคลากรระดับผู้ปฏิบัติการของหน่วยงานหรือองค์กร **สร้าง** และ **ใช้** ความรู้ในการพัฒนางานเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ดีขึ้นกว่าเดิม ดังนั้นกิจกรรมของการจัดการความรู้จึงเป็นของบุคลากรระดับผู้ปฏิบัติการ ไม่ใช่กิจกรรมของนักวิชาการหรือนักทฤษฎี แต่นักวิชาการหรือนักทฤษฎีอาจเป็นประโยชน์ในฐานะแหล่งความรู้ การจัดการความรู้เป็นกระบวนการต่อเนื่องทำให้เกิดการพัฒนางานอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ความรู้ที่ถูกสร้างขึ้นแล้วนั้นเปรียบเหมือนสินทรัพย์ขององค์กรที่ถูกจัดอย่างเป็นระบบ การจัดการความรู้เป็นกระบวนการที่ถูกบูรณาการเข้ากับงานประจำ มิใช่ส่วนแยกจากงานประจำ

2. โมเดลปลา

สถาบันส่งเสริมการจัดการความรู้เพื่อสังคม(ออนไลน์) ใช้รูปแบบที่เรียกว่า “โมเดลปลา” เพื่อแสดงให้เห็นแนวคิด การจัดการความรู้ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1: โมเดลปลาเพื่อ แสดงแนวคิด การจัดการความรู้
ที่มา: สถาบันส่งเสริมการจัดการความรู้เพื่อสังคม (ออนไลน์)

1. ส่วน “หัวปลา” (Knowledge Vision- KV) หมายถึง ส่วนที่เป็นเป้าหมาย วิสัยทัศน์ หรือทิศทางของการจัดการความรู้ โดยก่อนที่จะทำการจัดการความรู้ ต้องตอบให้ได้ว่า “เราจะทำ KM ไปเพื่ออะไร?” โดย “หัวปลา” นี้จะต้องเป็นบทบาทของผู้บริหารสูงสุด หรือ ผู้รับผิดชอบดำเนินกิจกรรม KM ของหน่วยงานหรือองค์กร

2. ส่วน “ตัวปลา” (Knowledge Sharing-KS) เป็นส่วนแสวงหาความรู้ตามที่กำหนดเป็น KV เพื่อใช้เป็น “ขุมความรู้” ขององค์กร วิธีการแสวงหาความรู้ที่ต้องการมีหลากหลายวิธี เช่น การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ สร้างชุมชนนักปฏิบัติ เรือเล่าเร้าพลัง การใช้ระบบพี่เลี้ยง เป็นต้น ความรู้ที่แสวงหาอาจมาจากความรู้ที่กระจัดกระจายอยู่ในหน่วยงานหรือองค์กรเดียวกัน หรือจากหน่วยงานหรือองค์กรที่แตกต่างกัน ส่วนตัวปลาจัดเป็นส่วนสำคัญและเป็นหน้าที่ของผู้รับผิดชอบการจัดการความรู้ของหน่วยงานหรือองค์กรที่จะต้องช่วยกระตุ้นให้บุคลากรระดับผู้ปฏิบัติการมีการแสวงหาความรู้พร้อมทำให้เกิดบรรยากาศดังกล่าว

3. ส่วน “หางปลา” (Knowledge Assets-KA) เป็นส่วนการนำความรู้ที่เป็นส่วนตัวปลา มาสังเคราะห์ให้เป็นความรู้ที่เข้าใจง่าย จัดให้เป็นหมวดหมู่ บุคลากรในหน่วยงานหรือองค์กรเข้าถึงง่าย เพื่อสามารถนำไปใช้พัฒนางานได้ ความรู้ที่สังเคราะห์แล้วจะถูกเก็บเป็น “คลังความรู้” หรือ “ขุมความรู้” ความรู้จากคลังความรู้ หรือ ขุมความรู้จะถูกนำมาใช้เพื่อขับเคลื่อนหน่วยงานหรือองค์กรให้ก้าวหน้า เหมือนกับหางปลาทำหน้าที่ขับเคลื่อนตัวปลาไปในทิศทางที่ต้องการ

3. ความสำคัญของการจัดการความรู้

ความสำคัญของการจัดการความรู้อาจมีหลายมุมมองเช่น

1. เป็นความจำเป็นของหน่วยงานหรือองค์กรของรัฐที่จะต้องจัดกิจกรรม การจัดการความรู้ ทั้งนี้เพราะตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ.2546 มาตรา 11 กล่าวว่า ส่วนราชการมีหน้าที่พัฒนาความรู้ในส่วนราชการเพื่อให้มีลักษณะเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ อย่างสม่ำเสมอ โดยต้องรับรู้ข่าวสารและสามารถประมวลผลความรู้ในด้านต่าง ๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติราชการได้อย่างถูกต้องรวดเร็ว และเหมาะสมต่อสถานการณ์รวมทั้งต้องส่งเสริมและพัฒนา ความรู้ความสามารถ สร้างวิสัยทัศน์ และปรับเปลี่ยนทัศนคติของข้าราชการในสังกัดให้เป็นบุคคลที่มี ประสิทธิภาพและมีการเรียนรู้ร่วมกัน

2. เป็นการประหยัดเวลา กล่าวคือ ความรู้ที่ต้องการแสวงหาจากการจัดการความรู้เป็นความรู้เกี่ยวกับ “วิธีการปฏิบัติที่สำเร็จแล้ว” ในการที่จะให้บรรลุเป้าหมายของงาน งานเดียวกันอาจมีวิธีการปฏิบัติที่สำเร็จแล้วมากกว่า 1 วิธี ผลจากการจัดการความรู้ทำให้บุคลากรระดับปฏิบัติสามารถเลือกวิธีการปฏิบัติที่สำเร็จที่คิดว่าเหมาะสมกับบริบทของตัวเองไปใช้งานได้โดยไม่ต้องลองผิดลองถูกซึ่งจะทำให้ เสียเวลา

3. ความจำเป็นจะต้องใช้ความรู้ สังคมโลกยุคปัจจุบันเป็นโลกแห่งยุคของสังคมเศรษฐกิจฐานความรู้ (Knowledge-Based Society and Economy) ซึ่งหมายถึงความรู้เป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุด

ที่ จะใช้เป็นพลังขับเคลื่อนการพัฒนาสังคมซึ่งแตกต่างจากโลกของสังคมฐานเศรษฐกิจแบบเสรีหรือทุนนิยม (Laissez – faire) ซึ่งฐานของเงินตราและแรงงานเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดที่จะใช้เป็นพลังขับเคลื่อนการพัฒนาสังคม ดังนั้น เพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงและมีศักยภาพในการแข่งขัน หน่วยงานหรือองค์กรจึงต้องแสวงหาความรู้เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ดังกล่าว

4. เครื่องมือสำหรับการจัดการความรู้

เพื่อให้มีการนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อองค์กร เครื่องมือหลากหลายประเภทถูกสร้างขึ้นมานำไปใช้ในการถ่ายทอดและแลกเปลี่ยนความรู้ ซึ่งอาจแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

1. เครื่องมือที่ช่วยในการ “เข้าถึง” ความรู้ ซึ่งเหมาะสำหรับ “ความรู้ชัดแจ้ง” มักเป็นแบบทางเดียว เช่น การสืบค้น การอ่านรายงานการประชุม เป็นต้น

2. เครื่องมือที่ช่วยในการ “ถ่ายทอด” ความรู้ ซึ่งเหมาะสำหรับความรู้ประเภท “ความรู้ที่ฝังในตัวคน” ซึ่งต้องอาศัยการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นหลัก เครื่องมือดังกล่าวประกอบด้วย

- 2.1 ชุมชนนักปฏิบัติ (Community of practice: CoP)
- 2.2 การศึกษาดูงาน (Study tour)
- 2.3 การทบทวนหลังปฏิบัติการหรือการถอดบทเรียน (After action review: AAR)
- 2.4 การเรียนรู้ร่วมกันหลังงานสำเร็จ (Retrospect)
- 2.5 เรื่องเล่าเร้าพลัง (Springboard Storytelling)
- 2.6 การค้นหาสิ่งดีรอบตัว หรือสุนทรียะสาธก (Appreciative Inquiring)
- 2.7 เวทีเสวนา หรือสุนทรียะสนทนา (Dialogue)
- 2.8 เพื่อนช่วยเพื่อน (Peer Assist)
- 2.9 การเรียนรู้โดยการปฏิบัติ (Action Learning)
- 2.10 มาตรฐานเปรียบเทียบ (Benchmarking)
- 2.11 การสอนงาน (Coaching)
- 2.12 การเป็นพี่เลี้ยง (Mentoring)
- 2.13 ฟอรัม ถาม – ตอบ (Forum)
- 2.14 บทเรียนจากความผิดพลาด (Lesson Learning)
- 2.15 เวทีกลุ่มเฉพาะ (Focus Group)

จากเครื่องมือการจัดการความรู้ดังกล่าวมา เพื่อความเข้าใจจะกล่าวเฉพาะเครื่องมือที่ช่วยในการ “ถ่ายทอด” ความรู้ ซึ่งเหมาะสำหรับความรู้ประเภท “ความรู้ที่ฝังในตัวคน” และจะเลือกกล่าวเฉพาะที่พบและใช้บ่อยเท่านั้น ส่วนวิธีการอื่นนอกเหนือจากที่กล่าว ผู้สนใจสามารถค้นคว้าจากเอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับการจัดการความรู้

1. ชุมชนนักปฏิบัติ มีลักษณะดังนี้

1.1 เป็นกลุ่มคนที่รวมตัวกันแบบไม่เป็นทางการ มีวัตถุประสงค์เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อผลการปฏิบัติสำเร็จที่เกิดจาก Tacit Knowledge หรือแนวคิดใหม่ ๆ ของแต่ละบุคคล

1.2 เป็นกลุ่มคนที่แต่ละคนทำงานในลักษณะเดียวกันมาทำงานร่วมกันเพื่อบรรลุผลอย่างใดอย่างหนึ่งร่วมกัน เช่น ชุมชนของนักปฏิบัติงานวิจัย หมายถึง สมาชิกแต่ละคนของกลุ่มต่างเป็นนักวิจัยทั้งสิ้น

1.3 มีความจริงจังในการแบ่งปันความรู้ที่เกิดจากความสำเร็จจากความเป็นนักปฏิบัติของตนมาใช้ร่วมกัน เคารพแห่งความสำเร็จการเป็นนักปฏิบัติของผู้อื่น

1.4 การสร้างแต่ละชุมชนนักปฏิบัติเกิดจากความสมัครใจของสมาชิกแต่ละบุคคล มิใช่เกิดจากการจัดตั้งแบบคณะทำงานที่มีหน้าทำงานอย่างหนึ่งอย่างใดให้ลู่วง

การบันทึกผลการดำเนินการของชุมชนนักปฏิบัติดังกล่าวข้อ 1.3 คือ ความรู้ประเภท “ความรู้ที่ฝังในตัวคน” ที่ถูกถ่ายทอดมาจากประสบการณ์แห่งความสำเร็จการทำงานร่วมกันของสมาชิกแต่ละคน การนำผลการบันทึกการทำงานไปสังเคราะห์ วิเคราะห์ จัดให้เป็นระบบ ใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายจะทำให้เกิดความรู้ใหม่ที่อยู่ใน “ชุมชนความรู้” ของแต่ละหน่วยงานหรือองค์กร ผลการแบ่งปันความสำเร็จแห่งการปฏิบัติของแต่ละนักปฏิบัติที่เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้เกิดการขยายตัวของความรู้ของหน่วยงานหรือองค์กรนั้นอย่างต่อเนื่อง

2. การใช้ระบบที่ปรึกษาหรือพี่เลี้ยง มีลักษณะดังนี้

2.1 เป็นวิธีการถ่ายทอดความรู้แบบตัวต่อตัวจากผู้ที่ประสบความสำเร็จแห่งการปฏิบัติไปสู่ผู้ที่ต้องการเรียนรู้ในลักษณะของการสอนงาน

2.2 ผู้เป็นพี่เลี้ยงนอกจากสอนงานแล้ว ยังเป็นที่ปรึกษา และให้ข้อเสนอแนะหากขณะปฏิบัติงานผู้เรียนรู้พบปัญหาที่จะต้องได้รับคำปรึกษา

2.3 พี่เลี้ยงที่ถูกเลือกให้คำปรึกษาต้องเป็นมีพฤติกรรมเป็นตัวอย่างที่ดีงาม และงานที่ประสบความสำเร็จแห่งการปฏิบัตินั้นที่ใช้เป็นแบบอย่างนั้น ต้องสอดคล้องกับความรู้ซึ่งเป็นที่ต้องการขององค์กร

สาระสำคัญของการใช้ระบบที่ปรึกษาหรือพี่เลี้ยงคือ เมื่อหน่วยงานหรือองค์กรพบว่า ความรู้ที่ต้องการนั้นเป็นผลจากการเป็นนักปฏิบัติของบุคคลคนใดคนหนึ่งหรือมากกว่าในหน่วยงานหรือองค์กรนั้น บุคคลหรือคณะบุคคลดังกล่าวจะถูกคัดเลือกขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่ในการให้คำปรึกษาหรือเป็นพี่เลี้ยงแก่บุคลากรอื่น การบันทึกความรู้ที่เกิดจากการปฏิบัติของผู้ให้คำปรึกษาหรือพี่เลี้ยง จะถูกสะสมเป็น “ชุมชนความรู้” ของหน่วยงานหรือองค์กรนั้น

3. การทบทวนหลังการปฏิบัติ

เป็นเครื่องมือที่ใช้ประเมินผลหลังจากบุคลากรระดับผู้ปฏิบัติของหน่วยงานหรือองค์กร ร่วมกันเรียนรู้การดำเนินกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้ถึงเป้าหมายตามแผนการที่มีอยู่ ผลการทบทวนหลังการปฏิบัติจะทำให้สามารถประเมินผลที่ได้รับจากวิธีการที่กำหนดขึ้นตามแผน ปัญหาอุปสรรคและแนวทางการแก้ไข ปัจจัยที่ทำให้การดำเนินการประสบหรือไม่ประสบความสำเร็จ

สาระสำคัญของการใช้ การทบทวนหลังการปฏิบัติ เป็นเครื่องมือการจัดการความรู้ คือ ตั้งใครสักคนหนึ่งในกลุ่มนักปฏิบัติด้วยกันให้เป็นวิทยากรกระบวนการซึ่งมีหน้าที่หลักในการป้อนคำถามให้กับสมาชิกผู้ร่วมกระบวนการ คำถามที่มักใช้เสมอ คือ

1. สิ่งที่คุณคาดหวังหรือเป้าหมายที่คุณคาดหวังที่จะได้รับเพื่อนำกลับพัฒนางานของตนเองคืออะไร หรือ มีอะไรบ้าง
2. เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมแล้ว สิ่งใดบ้างที่เป็นหรือไม่เป็นไปตามสิ่งที่คุณคาดหวังหรือเป้าหมายที่คุณคาดหวัง
3. มีปัจจัยใดบ้างที่ทำให้สิ่งที่คุณได้รับเป็นไปตามที่คุณคาดหวัง
4. ปัจจัยใดบ้างที่ทำให้สิ่งที่คุณได้รับไม่เป็นไปตามที่คุณคาดหวังและท่านมีข้อเสนอแนะอย่างไร
5. ท่านจะนำสิ่งที่คุณได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้ไปพัฒนางานที่รับผิดชอบอย่างไร การบันทึกผลการตอบคำถามของนักปฏิบัติของแต่ละคนจะถูกนำมาวิเคราะห์ จัดให้เป็นระบบพร้อมทั้งถูกสะสมเป็น “ขุมความรู้” ของหน่วยงานหรือองค์กรนั้น

หมายเหตุ

การตอบคำถามการทบทวนหลังการปฏิบัติของนักปฏิบัติที่เข้าร่วมกระบวนการนั้น อาจให้ผู้ร่วมกระบวนการเขียนบรรยายเป็นความเรียง แต่มีข้อเสียคือ ผู้ร่วมกระบวนการขาดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ส่วนข้อดีคือ ประหยัดเวลา และนักปฏิบัติทุกคนที่เข้าร่วมกระบวนการมีโอกาสตอบคำถาม

4. เรื่องเล่าเร้าพลัง เป็นการจัดให้บุคลากรระดับผู้ปฏิบัติการของลักษณะงานอย่างเดียวกันของหน่วยงานหรือองค์กรเดียวกันหรือต่างกันมาถ่ายทอดหรือเล่าเรื่องประสบการณ์แห่งความสำเร็จที่เป็นเฉพาะของตนเองซึ่งกันและกัน หัวข้อที่กำหนดให้ผู้เล่าจำเป็นต้องเล่าคือ 1) ปัญหาที่ประสบหรือพบจากการปฏิบัติงานประจำคืออะไร 2) แนวคิดเกี่ยวกับหลักการหรือวิธีการที่ใช้ในการแก้ปัญหาคืออะไร ทำไมจึงมีแนวคิดดังกล่าว 3) ขั้นตอนดำเนินการตามแนวคิดดังกล่าวเป็นอย่างไร 4) ผลดำเนินการที่เห็นรูปธรรมเป็นอย่างไรบ้าง และ 5) ปัจจัยใดบ้างที่ทำให้ประสบความสำเร็จจากการแก้ปัญหา

การบันทึกเรื่องเล่าของบุคลากรระดับผู้ปฏิบัติการแต่ละคนจะถูกนำมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหา และถูกจัดให้เป็นระบบพร้อมทั้งถูกสะสมเป็น “ขุมความรู้” ของหน่วยงานหรือองค์กรนั้น วิภาดา เวทย์ประสิทธิ์(ออนไลน์) กล่าวถึงเรื่องเล่าพลังพลังออกเป็น 4 ประเด็น

1. ลักษณะของเรื่องเล่า
 - 1.1 เข้าใจง่าย
 - 1.2 เล่าจากมุมมองของนักปฏิบัติที่ประสบความสำเร็จจากแนวคิดปฏิบัติของตนเอง
 - 1.3 มีการสอดแทรกแนวคิด
 - 1.4 เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นไม่นาน
 - 1.5 เป็นเรื่องจริง
 - 1.6 ใช้เวลาสั้นในการเล่าทำให้เป็นที่สนใจของผู้ฟัง
 - 1.7 จบลงด้วยความสุขคือความสำเร็จแห่งการปฏิบัติของผู้เล่าและอาจเป็นแบบให้ผู้ฟัง
2. ผลที่ได้
 - 2.1 ก่อให้เกิดความรื่นรมย์
 - 2.2 ถ่ายทอดข่าวสาร
 - 2.3 รักษาวัฒนธรรม

- 2.4 สร้างสัมพันธภาพ สร้างชุมชน
- 2.5 เกิดการเปลี่ยนแปลงขององค์กร
3. ข้อดี
 - 3.1 เป็นตัวเชื่อมต่อความรู้ ความเข้าใจในผู้ฟังให้เกิดความคิดใหม่ ๆ
 - 3.2 กระตุ้นให้ผู้ฟังนำทเรียนไปใช้กับงานของตนเอง
 - 3.3 ไม่ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างการเรียนรู้กับการปฏิบัติ
 - 3.4 เล่าเรื่องในประเด็นเดียวกันแต่สะท้อนความรู้/วิธีการที่แตกต่างกัน
4. ข้อควรคำนึง
 - 4.1 ให้ผู้ฟังตัดสินใจเอง
 - 4.2 เล่าเฉพาะเหตุการณ์และผลที่เกิดขึ้น
 - 4.3 วิเคราะห์คุณค่าของเรื่องที่จะเล่า
 - 4.4 ใช้ภาษาพูดที่ง่าย

5. **สุนทรียะสนทนา** ลักษณะของการจัดการความรู้โดยใช้วิธีสุนทรียะสนทนาคือ กลุ่มคนที่มีลักษณะงานอย่างเดียวกัน หรือ สนใจในสิ่งเดียวกันจับกลุ่มคุยกันหรือสนทนาในเรื่องเดียวกันอย่างไม่เป็นทางการ เช่น จัดในลักษณะของสภากาแฟ เป็นต้น การสนทนาแบบสุนทรียะต้องไม่แสดงออกถึงความต้องการแพ้ชนะ-ชนะตามความเห็นของตนเอง แต่อาจใช้คำถามให้ผู้ที่กำลังสนทนาขยายความหากมีข้อสงสัย

การบันทึกเรื่องเรื่องราวของการสนทนาจากผู้ร่วมสนทนาทั้งหมดจะถูกนำมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหาและถูกจัดให้เป็นระบบพร้อมทั้งถูกสะสมเป็น “ขุมความรู้” ของหน่วยงานหรือองค์กรนั้น

6. **การศึกษาดูงาน** การจัดการความรู้โดยวิธีการศึกษาดูงานคือ เป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้โดยการศึกษาดูงานจากหน่วยงานหรือองค์กรภายนอกที่มีลักษณะงานอย่างเดียวกับหน่วยงานหรือองค์กรของตนเอง ภายหลังทำการเทียบเคียง (Benchmarking) ความรู้การปฏิบัติแล้วพบว่าหน่วยงานหรือองค์กรของตนเองมีผลการปฏิบัติที่ต่ำกว่า

การบันทึกเรื่องเรื่องราวของการสนทนาจากผู้ร่วมสนทนาทั้งหมดจะถูกนำมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหาและถูกจัดให้เป็นระบบพร้อมทั้งถูกสะสมเป็น “ขุมความรู้” ของหน่วยงานหรือองค์กรนั้น

7. **เว็บบล็อก (Web Blog)** การจัดการความรู้โดยใช้ เว็บบล็อกคือ กลุ่มคนที่มีลักษณะงานอย่างเดียวกัน หรือ มีความสนใจสิ่งเดียวกันทำการแลกเปลี่ยนความรู้สิ่งเดียวกันผ่านการสื่อสารช่องทางอิเล็กทรอนิกส์หรือเว็บไซต์ที่เรียกว่า เว็บบล็อก

ผลการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทั้งหมดจะถูกนำมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหาและถูกจัดให้เป็นระบบพร้อมทั้งถูกสะสมเป็น “ขุมความรู้” ของหน่วยงานหรือองค์กรนั้น

8. **การจัดฐานความรู้ทเรียน (Knowledge Bases)** การจัดการความรู้โดยใช้การจัดฐานความรู้ทเรียนคือ การที่หน่วยงานหรือองค์กรรวบรวมความรู้ที่กระจัดกระจายอยู่ทั้งที่เป็นความรู้

ภายในและภายนอกมาจัดให้เป็นระบบ เป็นหมวดหมู่เพื่อเป็น “ขุมความรู้” สำหรับการใช้งาน วิธีการเข้าถึงความรู้ของบุคลากรระดับผู้ปฏิบัติการจาก “ขุมความรู้” เป็นสิ่งที่ผู้รับผิดชอบการจัดการความรู้จะต้องสร้างและพัฒนาให้มีวิธีการที่ง่ายที่สุด

9. การถอดบทเรียน การจัดการความรู้โดยใช้ การถอดบทเรียน คือ การที่บุคลากรระดับผู้ปฏิบัติอาจเป็นคณะบุคคล หรือเฉพาะบุคคล เขียนหรือเล่าเรื่องราวประสบการณ์จากผลการปฏิบัติงานใดงานหนึ่งสำเร็จลงแล้ว ทั้งนี้ เพื่อเป็นบทเรียนแก่บุคคลที่จะปฏิบัติงานที่มีลักษณะคล้ายกันใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการ หลักการถอดบทเรียนจะเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับวิธีการทำงาน ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น ปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้น วิธีการที่ใช้ในการแก้ปัญหาและอุปสรรคที่จะประสบความสำเร็จ ข้อเสนอแนะที่จะต้องนำมาพิจารณา เช่น นักวิจัยท่านหนึ่งในฐานะที่เป็นหัวหน้าโครงการวิจัยเชิงพื้นที่โครงการหนึ่ง เมื่อทำการวิจัยเสร็จเกี่ยวกับการสร้างบทเรียนท้องถิ่นแล้วอาจถอดบทเรียนจากประสบการณ์การทำวิจัยเรื่องดังกล่าวประเด็นที่น่าสนใจคือ

1. การบริหารโครงการ อาจเป็นการถอดบทเรียนเกี่ยวกับ
 - 1.1 การคัดเลือกคณะผู้ร่วมวิจัย
 - 1.2 การสร้างแผนปฏิบัติงาน
 - 1.4 การติดตาม ทบทวนผลการปฏิบัติงานตามแผน
 - 1.5 การแก้ปัญหา
 - 1.6 การวางแผนเพื่อแก้ปัญหา
2. การดำเนินการ อาจเป็นการถอดบทเรียนเกี่ยวกับ
 - 2.1 การประสานงานกับชุมชน
 - 2.2 การมีส่วนร่วมของชุมชน(การแลกเปลี่ยนเรียนรู้)
 - 2.3 การเก็บข้อมูล จำแนกเป็น การเก็บแบบมีส่วนร่วม และการเก็บโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์
 - 2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการดำเนินการ อาจเป็นการถอดบทเรียนเกี่ยวกับ
 - 3.1 กระบวนการเรียนรู้ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากงานวิจัยซึ่งประกอบด้วย ผู้สอน ชุมชน ผู้เรียน และนักวิจัย
 - 3.2 ภูมิปัญญาท้องถิ่น
 - 3.3 องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย
 - 3.4 ผลการวิจัยตามเป้าหมาย
4. การพัฒนา อาจเป็นการถอดบทเรียนเกี่ยวกับ
 - 4.1 การพัฒนาบุคลากร
 - 4.2 การพัฒนาชุมชน
 - 4.3 การพัฒนาทางด้านการศึกษา

5. **ข้อพึงระวัง** การแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อต้องการความรู้ที่ฝังในตัวคนไม่ว่าจะใช้เครื่องมือใดก็ตาม สิ่งที่ต้องพึงระมัดระวังและต้องปฏิบัติคือ

1. ความรู้ที่ทำการแลกเปลี่ยนระหว่างบุคลากรระดับปฏิบัติการนั้นถือว่าเป็นความรู้จากการปฏิบัติการของเฉพาะบุคคลที่ทำให้งานนั้นสำเร็จลงแล้ว ดังนั้น ระหว่างการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ “ผู้รับฟัง” ต้องไม่ได้แย้ง หรือ ให้ความเห็นใด ๆ กับวิธีการปฏิบัตินั้น
2. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้เป็นการที่บุคลากรระดับปฏิบัติการนำประสบการณ์ความสำเร็จจากการปฏิบัติเฉพาะของตนมาเล่าสู่กันฟัง ดังนั้น การแสดงความคิดเห็นแนวปฏิบัติใด ๆ ที่ความสำเร็จยังไม่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ ต้องไม่นำมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แต่ถ้าเมื่อนำวิธีการที่รับฟังกลับไปพัฒนางานของตนเอง ผู้รับฟังสามารถนำแนวคิดที่มีไปปรับปรุงวิธีการปฏิบัติที่เกิดจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้
3. ต้องมีการให้เกียรติซึ่งกันและกันในขณะที่ทำการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แม้ความรู้ความสำเร็จจากการปฏิบัติอาจจะเป็นเรื่องง่ายสำหรับผู้รับฟัง ต้องพึงระลึกเสมอว่า สิ่งหนึ่งที่มนุษย์ต้องการคือ “การได้รับเกียรติ”
4. บุคลากรระดับผู้ปฏิบัติการต้องมีความคิดที่จะเป็น “ผู้ให้” การเป็นผู้ที่เรียกว่า “หวงวิชา” เป็นปัญหาอุปสรรคสำคัญของการเปลี่ยน “ความรู้ที่ฝังในตัวคน” ให้เป็น “ความรู้ที่ชัดเจน”

.....

บทที่ 2

เกณฑ์มาตรฐานประเมินการจัดการความรู้

การจัดการความรู้ของ สกอ.

สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษากำหนดตัวชี้วัดและเกณฑ์การให้คะแนนตามคำรับรองของสถาบัน อุดมศึกษาประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2554 เกี่ยวกับการจัดการความรู้ตามตัวบ่งชี้ที่ 7.2: การพัฒนาสถาบันสู่การเรียนรู้ (สกอ. 7.2) ซึ่งกำหนดเกณฑ์มาตรฐานของตัวชี้วัดเป็น 5 ขั้นตอนของการจัดการความรู้ดังนี้

1. มีการกำหนดประเด็นความรู้

เป็นการกำหนดว่า ความรู้ที่องค์กรหรือหน่วยงานต้องการนำมาพัฒนาศักยภาพคือ ประเด็นใด และความรู้ที่ต้องการนั้นต้องสอดคล้องกับแผนกลยุทธ์ของสถาบันอย่างน้อยต้องครอบคลุมพันธกิจด้านการวิจัยและด้านการผลิตบัณฑิต

2. การกำหนดบุคลากรกลุ่มเป้าหมาย

เป็นการที่องค์กรหรือหน่วยงานกำหนดว่า จากประเด็นความรู้ที่ต้องการ มีบุคลากรใดบ้าง ในองค์กรหรือหน่วยงานที่ต้องใช้ หรือ หาความรู้ ดังกล่าวมาใช้ในการพัฒนาองค์กรหรือหน่วยงานซึ่ง จะทำหน้าที่ผลิตบัณฑิตและการวิจัย

3. มีการแบ่งปันและแลกเปลี่ยนเรียนรู้

จากความรู้ที่ต้องการตามประเด็นที่กำหนดขึ้นแล้วตามเกณฑ์มาตรฐานข้อ 1 จัดให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้วยเครื่องมือการจัดการความรู้ที่เหมาะสมระหว่าง “ผู้ประสบความสำเร็จการปฏิบัติ (Best Practice) กับบุคลากรระดับปฏิบัติการของแต่ละหน่วยงานหรือองค์กร ความรู้ที่ต้องการตามเกณฑ์มาตรฐานของสกอ. เน้นความรู้ที่อยู่ในตัวบุคคล

4. การจัดความรู้ให้เป็นระบบ

เป็นการนำความรู้ที่ดำเนินการดังกิจกรรมข้อ 3 มาจัดให้เป็นระบบ เป็นหมวดหมู่เฉพาะเรื่อง โดยมุ่งเน้นจำแนกวิธีการต่าง ๆ ที่ปฏิบัติแล้วนำมาแห่งความสำเร็จตามภาระงานที่ต้องปฏิบัติ ความรู้ใดที่ขัดกับความรู้บ่งชี้ที่ต้องการอาจถูกตัดทิ้ง หรือจัดเป็นอีกหมวดหมู่หนึ่งต่างหาก ความรู้ที่ถูกจัดให้เป็นระบบแล้วถือว่าเป็นคลังหรือ “ขุมความรู้” ของแต่ละหน่วยงานหรือองค์กรผู้รับผิดชอบด้านการจัดการความรู้ของหน่วยงานหรือองค์กรจะทำหน้าที่จัดความรู้ให้เป็นระบบ

เมื่อความรู้ถูกจัดเป็นระบบแล้ว ผู้รับผิดชอบด้านการจัดการความรู้ต้องหาวิธีการหรือช่องทางที่จะทำให้นักปฏิบัติของแต่ละหน่วยงานหรือองค์กรเข้าถึง “ขุมความรู้” เพื่อให้เลือกวิธีการปฏิบัติที่เหมาะสมกับบริบทของตนเอง ช่องทางการเข้าถึงความรู้มีหลากหลายรูปแบบ เช่น การผ่าน

Web Blog การทำเอกสารเผยแพร่ เป็นต้น ช่องทางการเข้าถึงความรู้ที่เลือกควรเป็นช่องทางที่ง่ายและสะดวกที่สุด

5. การเรียนรู้

เป็นการที่บุคลากรระดับผู้ปฏิบัติการของหน่วยงานหรือองค์กรนำความรู้จาก“ชุมชนความรู้” ความรู้ของหน่วยงานมาใช้พัฒนางานของตนเอง

บทที่ 3 แผนการจัดการความรู้มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง

ในปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี ระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต ระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอกในสาขาวิชาการศึกษาศาสาวิชาศิลปศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ สาขาวิชาบริหารธุรกิจสาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์และสาขาวิชานิติศาสตร์ โดยมีส่วนราชการ คือ คณะครุศาสตร์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ คณะวิทยาศาสตร์ คณะเทคโนโลยี การเกษตรคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรมและมีส่วนราชการที่มีฐานะเทียบเท่าคณะทำหน้าที่สนับสนุนการจัดการ ศึกษา อีก 4 ส่วนราชการ คือสำนักงานอธิการบดีสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศสำนักศิลปะและวัฒนธรรมและสถาบันวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน วิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุงถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยี ทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครูเพื่อเป็นการพัฒนาคน พัฒนางานและพัฒนาองค์กร มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางจึงมีนโยบายให้ทุกหน่วยงานใช้การจัดการความรู้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาองค์กรสู่สังคมแห่งการเรียนรู้จึงแต่งตั้งคณะกรรมการจัดการความรู้ของมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางเพื่อดำเนินงานด้านการจัดการความรู้ของมหาวิทยาลัยดังนี้

1. คณะกรรมการจัดการความรู้

มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการจัดการความรู้ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ตามคำสั่งที่ 3731/ 2556 ลงวันที่ 13 กันยายน 2556 มีหน้าที่กำหนดประเด็นความรู้ เป้าหมายและวางแผนการดำเนินงาน โดยให้ครอบคลุมพันธกิจด้านการผลิตบัณฑิต และด้านการวิจัยพร้อมทั้งกำหนดบุคลากรกลุ่มเป้าหมายที่จะพัฒนาความรู้และทักษะตามประเด็นความรู้ และสนับสนุนส่งเสริมให้หน่วยงานของมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางดำเนินการจัดการความรู้อย่างเป็นระบบคณะกรรมการจัดการความรู้ ประกอบด้วย

1.1 คณะกรรมการที่ปรึกษา

1.1.1	ผู้ช่วยศาสตราจารย์เล็ก	แสงมีอานูภาพ	อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง
1.1.2	ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชัย	โกศล	รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
1.1.3	รองศาสตราจารย์นันทะ	บุตรน้อย	รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา

1.2 คณะกรรมการอำนวยการ

1.2.1	ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิวัฒน์	หมั่นการ	ประธานกรรมการ
1.2.2	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จรีรัตน์	สุวรรณ	รองประธานกรรมการ
1.2.3	ผู้ช่วยศาสตราจารย์เบญจวรรณ	เลาลิต	กรรมการ
1.2.4	ผู้ช่วยศาสตราจารย์นพนันท์	สุขสมบูรณ์	กรรมการ

1.2.5	อาจารย์ปริตต์	สายสี	กรรมการ
1.2.6	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิรักษ์	ชัยเสนา	กรรมการ
1.2.7	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทินา	วัฒนากุล	กรรมการ
1.2.8	ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิไลลักษณ์	พรมเสน	กรรมการ
1.2.9	อาจารย์ ดร.ดวงใจ	พุทธรวงค์	กรรมการ
1.2.10	อาจารย์ ดร.พิมพ์กา	โพธิลังกา	กรรมการ
1.2.11	อาจารย์ ดร.จำเนียร	วงษ์ไม้	กรรมการ
1.2.12	อาจารย์ ดร.หฤทัย	ไทยสุชาติ	กรรมการ
1.2.13	อาจารย์ ดร.อัมเรศ	เนตาสีทซ์	กรรมการ
1.2.14	อาจารย์วิเชษฐ	ยิ้มละมัย	กรรมการ
1.2.15	อาจารย์จักรกฤษณ์	ฮันยะลา	กรรมการ
1.2.16	อาจารย์อำนาจ	สงวนกลาง	กรรมการ
1.2.17	อาจารย์ปณตนนท์	เถียรประภากุล	กรรมการ
1.2.18	อาจารย์อัจฉราภรณ์	วรรณมะกอก	กรรมการ
1.2.19	นายปรีชา	ไชโย	กรรมการ
1.2.20	นางวิมลพรรณ	ทองเกล็ด	กรรมการ
1.2.21	นางสาวต้องตา	จรูญศรีวัฒนา	กรรมการ
1.2.22	นายวรารกร	เนือยทอง	กรรมการ
1.2.23	นายบรรจง	สมศรี	กรรมการ
1.2.24	นางประภา	ไชยมงคล	กรรมการ
1.2.25	อาจารย์ ดร.ธนกร	น้อยทองเล็ก	กรรมการและเลขานุการ
1.2.26	อาจารย์กนกพร	เอกกะสินสกุล	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
1.2.27	นายจตุพร	จันทร์มา	ผู้ช่วยเลขานุการ
1.2.28	นางสาวรัชสุภา	การักษ์	ผู้ช่วยเลขานุการ
1.2.29	นางธัญญพัทธ์	ทิพย์ศุภวงค์	ผู้ช่วยเลขานุการ
1.2.30	นางกัลยา	เชื่อนแก้ว	ผู้ช่วยเลขานุการ
1.2.31	นางอภิสนันท์	วัฒนศิริศักดิ์	ผู้ช่วยเลขานุการ
1.2.32	นายลิขิต	ศิริ	ผู้ช่วยเลขานุการ

หน้าที่ของคณะกรรมการอำนวยการจัดการความรู้ประกอบด้วย

1. กำหนดประเด็นความรู้ เป้าหมายและวางแผนการดำเนินงานการจัดการความรู้ที่สอดคล้องกับแผนกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง อย่างน้อยครอบคลุมพันธกิจด้านการผลิตบัณฑิตและด้านการวิจัย
2. กำหนดบุคลากรกลุ่มเป้าหมายที่จะพัฒนาความรู้และทักษะด้านการผลิตบัณฑิตและด้านการวิจัยอย่างชัดเจนตามประเด็นความรู้

3. สนับสนุนส่งเสริมให้หน่วยงานของมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางดำเนินการจัดการความรู้อย่างเป็นระบบ

4. ติดตามผลการดำเนินงานจัดการความรู้ของหน่วยงานและรวบรวมเพื่อรายงานต่อมหาวิทยาลัย

2. เป้าประสงค์การจัดการความรู้

การกำหนดประเด็นความรู้ในการจัดการความรู้ที่สอดคล้องกับแผนกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง มีเป้าประสงค์เพื่อรวบรวมองค์ความรู้ที่มีอยู่ในมหาวิทยาลัย ซึ่งกระจายอยู่ในตัวบุคคล หรือเอกสารมาพัฒนาให้เป็นระบบ บุคลากรสามารถเข้าถึงความรู้ และนำไปเป็นเครื่องมือในการพัฒนาเป็นผู้รู้ ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากการประชุมคณะกรรมการจัดการความรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากหน่วยงานทั้ง 6 คณะ 3 สำนัก และ 1 สถาบัน ลำปาง โดยคณะกรรมการชุดดังกล่าวได้ร่วมกันจัดทำแผนการจัดการความรู้ของมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง และมีการกำหนดประเด็นจัดการความรู้ที่เกี่ยวข้องกับพันธกิจของมหาวิทยาลัย คือการผลิตบัณฑิต (ประเด็นกลยุทธ์ที่ 1 การผลิตบัณฑิต และพัฒนานักศึกษาที่มุ่งส่งเสริมศักยภาพให้เป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์) การวิจัย (ประเด็นกลยุทธ์ที่ 2 การพัฒนางานวิจัยและงานสร้างสรรค์ เพื่อเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถในการแข่งขัน) โดยมีเป้าหมายเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ที่สามารถรองรับการเปลี่ยนแปลง และเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา พ.ศ.2553 องค์ประกอบที่ 7 ตัวบ่งชี้ที่ 7.2 การพัฒนาสถาบันสู่การเรียนรู้โดยมอบหมายให้ทุกคณะในมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางดำเนินการจัดการความรู้ระดับคณะ ใน 2 ประเด็น คือ การผลิตบัณฑิต และการวิจัยโดยมีรายละเอียดดังตาราง ที่ 1 – 2 ดังนี้

ตารางที่ 1 ประเด็นการจัดการความรู้ที่สอดคล้องกับประเด็นกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัย

ประเด็นกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัย	พันธกิจของมหาวิทยาลัย	ประเด็นการจัดการความรู้	คณะที่ดำเนินการ
ประเด็นกลยุทธ์ที่ 1 การผลิตบัณฑิต และพัฒนานักศึกษาที่มุ่งส่งเสริมศักยภาพให้เป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์	การผลิตบัณฑิต	การจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาคุณภาพบัณฑิต	ครุศาสตร์
		การผลิตผลงานวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน	วิทยาศาสตร์
		การจัดการเรียนการสอนเพื่อผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
		การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	วิทยาการจัดการ

ประเด็นกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัย	พันธกิจของมหาวิทยาลัย	ประเด็นการจัดการความรู้	คณะที่ดำเนินการ
		การจัดการเรียนการสอนเพื่อผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ	เทคโนโลยี อุตสาหกรรม
		การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพบัณฑิต	เทคโนโลยีการเกษตร
ประเด็นกลยุทธ์ที่ 2 การพัฒนางานวิจัยและงานสร้างสรรค์เพื่อเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถในการแข่งขัน	การวิจัย	งานวิจัยเพื่อรับใช้สังคม	วิทยาการจัดการ
		การเขียนข้อเสนอโครงการวิจัยและการเผยแพร่ผลงานวิจัยงานวิจัย	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
		การเผยแพร่ผลงานวิจัยงานวิจัย	ครุศาสตร์
		งานวิจัยที่ตีพิมพ์เผยแพร่งานวิจัย	วิทยาศาสตร์
		การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน	เทคโนโลยีการเกษตร
		การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน	เทคโนโลยี อุตสาหกรรม

3. แผนการปฏิบัติงานการจัดการความรู้(KM Action Plan)

เมื่อได้มีการกำหนดประเด็นความรู้ หรือขอบเขตของการจัดการความรู้แล้ว มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง จะได้ดำเนินการตามแผนการปฏิบัติงานจัดการความรู้ ประจำปี 2556 ดังแสดงกิจกรรม ระยะเวลาดำเนินการ และหน่วยงานที่รับผิดชอบหลัก ในตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 แผนการปฏิบัติงานจัดการความรู้ (KM Action Plan)

ประเด็นการจัดการความรู้	กิจกรรม	ระยะเวลา	ผู้รับผิดชอบ	งบประมาณ
การผลิตบัณฑิต	1. กำหนดประเด็นและเป้าหมายการจัดการความรู้	ก.ย. 56	คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์	งบประมาณ การจัดการ ความรู้ของ คณะและ มหาวิทยาลัย จำนวน 67,000บาท
	2. กำหนด บุคลากร กลุ่มเป้าหมาย	ก.ย. 56	คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	
	3. แบ่งปันและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การเสวนาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างอาจารย์ที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอน	ต.ค.56	คณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	
	4. รวบรวมความรู้ และเผยแพร่	ต.ค.-ก.ย. 56	คณะวิทยาการจัดการ	

ประเด็น การจัดการความรู้	กิจกรรม	ระยะเวลา	ผู้รับผิดชอบ	งบประมาณ
	5. ตลาดนัดความรู้ครั้งที่ 1	พ.ย. 56	คณะกรรมการจัดการความรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง	
	6. แลกเปลี่ยนเรียนรู้ และรายงานผล การนำไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการ สอน	ธ.ค.56- มี.ค.57	คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คณะวิทยาการจัดการ	
	7. ตลาดนัดความรู้ครั้งที่ 2	มี.ค.57	คณะกรรมการจัดการความรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง	
	8. สัปดาห์ห้องความรู้และเผยแพร่	เม.ย.-พ.ค.57	สถาบันวิจัยและพัฒนา	
การวิจัย	1. กำหนดประเด็นและเป้าหมายการ จัดการความรู้	ก.ย. 56	คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์	งบประมาณ การจัดการ ความรู้ของ คณะและ มหาวิทยาลัย จำนวน 67,000 บาท
	2. กำหนด บุคลากร กลุ่มเป้าหมาย	ก.ย. 56	คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	
	3. แบ่งปันและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การ เสวนาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่าง อาจารย์ที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอน	ต.ค.56	คณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คณะวิทยาการจัดการ	
	4. รวบรวมความรู้ และเผยแพร่	ต.ค.-ก.ย. 56	คณะวิทยาการจัดการ	
	5. ตลาดนัดความรู้ครั้งที่ 1	พ.ย. 54	คณะกรรมการจัดการความรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง	
	6. แลกเปลี่ยนเรียนรู้ และรายงานผล การนำไปใช้ในการพัฒนางานวิจัย	ธ.ค.56- มี.ค.57	คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คณะวิทยาการจัดการ	
	7. ตลาดนัดความรู้ครั้งที่ 2	มี.ค.57	คณะกรรมการจัดการความรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง	
	8. สัปดาห์ห้องความรู้และเผยแพร่	เม.ย.-พ.ค.57		

บทที่ 4

ผลการจัดการความรู้

มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ได้มอบหมายให้คณะกรรมการดำเนินการจัดการความรู้ของมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง และคณะกรรมการจัดการความรู้ของคณะจัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในทุกคณะแล้ว คัดเลือกผู้ที่มีแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practice) ด้านการผลิตบัณฑิตและการวิจัย เพื่อมาแบ่งปันและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับคณาจารย์ ในกิจกรรมตลาดนัดความรู้ แล้วนำผลการจัดการความรู้มาสังเคราะห์องค์ความรู้ด้านการผลิตบัณฑิตและวิจัย ดังนี้

4.1 แนวปฏิบัติที่ดี (Best Practice) ด้านการผลิตบัณฑิต

แนวปฏิบัติที่ดี ด้านการผลิตบัณฑิต มีดังนี้

1) เทคนิค เทคนิคการเรียนการสอนแบบ L.D.P.C นำเสนอโดย อาจารย์ ดร.ชัยยุทธ เลิศพาชิน คณะวิทยาการจัดการ

เพื่อให้นักศึกษาสามารถเชื่อมโยงหลักสูตรวิชาการทางด้านบริหารธุรกิจ กับสภาพแวดล้อมธุรกิจจริงในปัจจุบัน และมีความทันสมัย ผู้สอนจึงได้มีการนำเทคนิคการเรียนการสอนชั้นสูงมาประยุกต์ใช้ในชั้นเรียนโดยได้แบ่งระยะเวลาการสอนแต่ละครั้งออกเป็น 4 ช่วงเวลา โดยใช้เทคนิค L.D.P.C. นำมาใช้ดังนี้

ช่วงที่ 1 : L – Lecture

เริ่มจากการนำเสนอเนื้อหาโดยใช้สื่อ Power point ให้เหมาะสมกับเวลา 1 ชั่วโมง พร้อมทั้งแจกเอกสารสำเนา Power point ประกอบการสอนเพื่อให้นักศึกษาใช้เวลาส่วนใหญ่ฟังสิ่งที่อธิบาย และจดย่อเฉพาะ Key point เท่านั้น ระหว่างการสอนผู้สอนจะยกตัวอย่างจากประสบการณ์จริงเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจและเห็นภาพในเนื้อหาที่เรียนมากขึ้น และเข้าใจได้ง่ายขึ้น

ช่วงที่ 2 : D – Discussion

ในช่วงที่ 2 นี้ จัดให้เป็นการสัมมนากลุ่มแบบ Workshop โดยกำหนดหัวข้ออภิปราย ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่เรียนเสร็จในช่วงแรก เพื่อให้นักศึกษาได้ทบทวนในสิ่งที่เรียนผ่านการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการอภิปรายในเชิงสร้างสรรค์ และเป็นการพัฒนาทักษะในการตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่เรียน อีกทั้งเป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนแบบทำงานเป็น Team

ช่วงที่ 3 : P – Presentation

ในช่วงที่ 3 นี้ เป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาทุกกลุ่มได้นำเสนอผลงานของแต่ละกลุ่ม อันเป็นการพัฒนาทักษะการสื่อสาร และทักษะในการตอบข้อโต้แย้งต่อกระทู้ถาม (Challenge) ของเพื่อนร่วมห้อง อีกทั้งยังเป็นการฝึกให้นักศึกษา “เคารพข้อคิดที่แตกต่าง” จากข้อคิดเห็นของตน

ช่วงที่ 4 : C – Conclusion

ในช่วงสุดท้ายของการเรียน ผู้สอนจะทำการสรุปและเฉลยคำตอบของหัวข้อ นั้น ๆ เพื่อเป็นการตอกย้ำให้นักศึกษาได้ทบทวนเกิดการจดจำเนื้อหาและองค์ความรู้อีกครั้ง

หลังจากผู้สอนได้นำเทคนิคการออกแบบ L.D.P.C. มาใช้ในการเรียนการสอน และสอนผ่านไป แล้ว 1 ภาคเรียน พบว่านักศึกษามีความสนใจในการเรียน ตั้งใจฟังคำบรรยาย มีส่วนร่วมในกิจกรรมและได้โต้ตอบกับอาจารย์ผู้สอน อีกทั้งยังมาเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอและพร้อมเพรียงกัน รวมถึงสามารถพัฒนาความเข้าใจในเนื้อหาและองค์ความรู้ในวิชาที่สอนได้ดี

อนึ่ง เพื่อให้ข้อสอบวัดทักษะองค์ความรู้ของนักศึกษาได้อย่างแท้จริง ผู้สอนจึงหลีกเลี่ยงการออกข้อสอบในรูปแบบ True/False หรือแบบ Multiple Choices เพราะนักศึกษาอาจเสี่ยงเดาได้อีกทั้งหลีกเลี่ยงการออกข้อสอบแบบ Essay อาจเพราะมีโอกาสที่ผู้ตรวจประเมินผลได้ไม่เสมอต้นเสมอปลายโดยมิได้เจตนา โดยปัจจัยที่อาจทำให้เกิดการไม่เสมอต้นเสมอปลาย เช่น บรรยายภาศขณะการตรวจ อารมณ์ของผู้ตรวจ เป็นต้น

ดังนั้นผู้ตรวจจึงเน้นการออกข้อสอบแบบ Fill in the blank และกระจายคำถามให้ครอบคลุมทุกบทเรียน นักศึกษาต้องเข้าใจและจดจำเนื้อหาได้เท่านั้นจึงจะสามารถตอบข้อสอบได้

ดังนั้นผู้สอนมีความยินดีอย่างยิ่งที่นักศึกษาได้รับองค์ความรู้ในการเรียนการสอนดังกล่าวข้างต้นเป็นอย่างดี ซึ่งสามารถสะท้อนได้จากผลการสอบกลางภาคเรียน และข้อสอบปลายภาคเรียน นักศึกษาสามารถทำข้อสอบได้ดีเกินความคาดหมาย จึงใคร่ขอถือโอกาสที่เหมาะสมนี้ นำเสนอองค์ความรู้เรื่องเทคนิคการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนี้ แก่ผู้ที่สนใจนำไปประยุกต์ใช้ต่อไป

2) เทคนิคการจัดการเรียนรู้ระดับอุดมศึกษาในศตวรรษที่ 21 นำเสนอโดย อาจารย์ ดร.ปรารณา โกววิทยากร คณะครุศาสตร์

ในโลกยุคปัจจุบัน มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาในทุกสังคม ทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ดังนั้นการสร้างองค์ความรู้ สำหรับเยาวชนจึงนับว่าเป็นเรื่องสำคัญ ยิ่งเช่นกัน โดยเฉพาะการจัดการเรียนรู้ในระดับอุดมศึกษาที่มุ่งผลิตบัณฑิตสามารถนำองค์ความรู้ต่างๆ ไปใช้ในการทำงานได้อย่างเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่งผู้สอนในมหาวิทยาลัยควรปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันที่เข้าสู่การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยผู้สอนควรมีการติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการอย่างสม่ำเสมอ และตรวจสอบความถูกต้องแม่นยำของความรู้ที่ถ่ายทอด และในการใช้ความรู้เพื่อถ่ายทอดควรคำนึงถึงระดับความเหมาะสมของนักศึกษา เพื่อให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้และประยุกต์ใช้องค์ความรู้ได้ นอกจากนั้นจัดการเรียนรู้ควรเชื่อมโยงกับสาระที่สอนให้ สหวิทยาการมากขึ้น และควรนำองค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาวิจัยมาใช้ในการถ่ายทอดความรู้ เสริมสร้างศักยภาพให้นักศึกษา ค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง การเรียนการสอนควรใช้เทคโนโลยีเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้แบบไม่มีขีดจำกัดว่าต้องเรียนเฉพาะในชั้นเรียนเท่านั้น และสิ่งที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ การสร้างนักศึกษาซึ่งถือว่าเป็นผู้เรียนรู้ให้รู้จักคิดวิเคราะห์ได้อย่างมีเหตุผล โดยใช้ข้อมูลต่างๆ ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้

ในศตวรรษที่ 21 ได้ให้ความสำคัญกับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งถือว่าเป็นหัวใจสำคัญหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้สอนสามารถวัดและประเมินผลการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม สามารถพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ของนักศึกษาไปพร้อมกันได้ ซึ่งการประเมินผลการเรียนรู้ได้แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือการประเมินผลย่อยหรือการประเมินระหว่างเรียน (Formative Assessment) และการประเมินผลปลายทาง (Summative Assessment) ในศตวรรษที่ 21 นี้ การประเมินควรประเมินเพื่อ “การเรียนรู้” มากกว่าการประเมิน “ผลการเรียนรู้” ดังนั้นผู้สอนควรให้ความสำคัญกับการประเมินผลระหว่างเรียน (Formative Assessment) มากขึ้น เนื่องจากการประเมินผลย่อยซึ่งเป็นการประเมินผลระหว่างการเรียนเป็นฐานของการประเมินที่นำไปสู่การประเมินปลายทาง ควรใช้กิจกรรมที่หลากหลาย และครอบคลุมการประเมินอย่างรอบด้าน เพื่อการพัฒนานักศึกษาตามศักยภาพ ทำให้ทราบว่านักศึกษามีจุดแข็งและจุดอ่อนที่จะพัฒนาอย่างไร ทำให้นักศึกษาได้เรียนรู้ตามศักยภาพ และที่สำคัญการประเมินระหว่างเรียนเป็นการค้นหาหลักฐานเพื่อปรับการเรียนการสอน ซึ่งผลจะส่งผ่านไปยังการประเมินเพื่อตัดสินหรือประเมินผลปลายทาง (Summative Assessment) ซึ่งเป็นการประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียนรู้ที่ผู้สอนประเมินจากข้อมูลการเรียนรู้ของนักศึกษาตามความแตกต่างของแต่ละคน ดังนั้นควรมีการกำหนดสิ่งที่ต้องการประเมิน เกณฑ์ที่ชัดเจนเช่นการประเมินเนื้อหา ผู้สอนควรสอนและวัดครอบคลุมเนื้อหาหลักในแต่ละรายวิชาแล้วควรมีความรู้ด้านอื่นควบคู่ด้วย เช่นทักษะการอ่าน ทักษะทางตัวเลข เหตุผล การคิดวิเคราะห์ ICT และทักษะชีวิต โดยการประเมินควรอยู่บนพื้นฐานที่ถูกต้อง น่าเชื่อถือว่าการประเมินมาจากข้อมูลที่ถูกต้องไม่ได้มาจากการเดา ควรคำนึงถึงความเป็นธรรมและควรมีการบริหารจัดการที่ดีและโปร่งใส เพื่อวินิจฉัยการเรียนรู้นักศึกษาแต่ละคนได้ถูกต้องและยุติธรรมที่สุด

3) เทคนิคการขอตำแหน่งทางวิชาการ นำเสนอโดย รองศาสตราจารย์ ดร.วิลาศ พุ่มพิมล คณะวิทยาศาสตร์

การขอตำแหน่งทางวิชาการต้องมีการเตรียมพร้อมเบื้องต้นดังนี้

1.การเตรียมใจ โดยต้องทำความเข้าใจความหมายว่าการขอตำแหน่งทางวิชาการคืออะไร ศึกษาขั้นตอน ระเบียบ วิธีการให้ละเอียดเห็นด้วยกับวิธีการที่กำหนดและต้องสอดคล้องกับระบบวิธีการประเมินผลงานทางวิชาการพร้อมสร้างแรงจูงใจ เพื่อเป็นแรงมุ่งมั่นในการขอตำแหน่งทางวิชาการ

2.การเตรียมตัว เมื่อผู้ขอตำแหน่งทางวิชาการศึกษาระเบียบ วิธีการแล้วต้องจัดลำดับความสำคัญว่าควรดำเนินการขั้นไหนก่อนหรือหลังเพื่ออำนวยความสะดวกและควรจะสอบถามผู้ที่มีประสบการณ์ที่ได้รับตำแหน่งเพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติที่ดี

3.การเตรียมผลงาน ผลงานที่เป็นตำรา/หนังสือ บทความทางวิชาการ งานวิจัย ต้องมีทั้งปริมาณและคุณภาพเป็นไปตามเกณฑ์การยอมรับ

ปัญหาที่พบบ่อยในการขอตำแหน่งทางวิชาการ ทางด้านงานวิจัย

1. การเผยแพร่ผลงานที่เป็นการประชุมผลงานทางวิชาการ (Proceeding) ที่เป็นแบบ in house journal ไม่มี Impact factor ทำให้ขาดการกลั่นกรองที่ดี

2. สัดส่วนของผู้ขอประเมินกับผู้ร่วมผลงานไม่ตรงกับความเป็นจริง

3. งานวิจัยไม่เป็นองค์ความรู้ใหม่

4. งานวิจัยไม่ตรงกับสาขาวิชาที่ขอตำแหน่ง

5. งานวิจัยมีการดำเนินงานที่ไม่ถูกต้องไม่เป็นไปตามหลักวิธีวิจัย

ทางด้านตำรา/หนังสือ

1. การเขียนตำรามีรูปแบบที่ไม่ถูกต้อง

2. ขาดการวิเคราะห์และสังเคราะห์ในศาสตร์ของตัวเอง

3. ไม่มีการใช้ความรู้ ประสบการณ์หรืองานวิจัยเข้าสอดแทรก

4. ปริมาณงานที่สิ้นเกินไปทำให้บรรยายได้ไม่ชัดเจน

5. คัดผลงานของผู้อื่นโดยไม่มีอ้างอิง

การแลกเปลี่ยนเรียนรู้งานวิจัยด้านเทคนิคการขอตำแหน่งทางวิชาการเป็นการถ่ายทอดองค์ความรู้จากอาจารย์ผู้มีประสบการณ์สู่อาจารย์รุ่นใหม่เพื่อเพิ่มทักษะ เทคนิคและชี้แนะแนวทาง รวมทั้งสะท้อนปัญหาที่พบจากการขอตำแหน่งทางวิชาการเพื่อหาแนวทางปฏิบัติที่ดีต่อไป

4) เทคนิคการพัฒนาศึกษาที่มุ่งส่งเสริมศักยภาพนักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ นำเสนอ โดย อาจารย์อัศรจร ณะบ้าน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

เทคนิคหรือวิธีการที่พัฒนานักศึกษาที่มุ่งส่งเสริมศักยภาพนักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ให้
ประสบผลสำเร็จดังนี้

1. เพิ่มความรู้พื้นฐานให้กับนักศึกษา

2. จัดกิจกรรมที่เน้นการลงมือปฏิบัติจริงหรือฝึกให้นักศึกษาได้ใช้ทักษะในสถานการณ์จริง จึง
จะส่งผลให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ที่ดี

3. เสริมสร้างบุคลิกภาพ มารยาททางสังคม ซึ่งอาจารย์จะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีต่อนักศึกษา

4. เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้คิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ สามารถคิดได้ด้วยตนเองและกระตุ้นใ

นักศึกษาได้พัฒนาตนเองอยู่เสมอ

เทคนิคหรือวิธีการ

1. เพิ่มความรู้พื้นฐานให้นักศึกษา

- ความรู้ เสริมสร้างความรู้และทักษะเฉพาะด้านให้กับนักศึกษา โดยการประเมินความรู้
ของตัวนักศึกษา เพื่อปรับพื้นฐานความรู้ความสามารถให้กับนักศึกษาโดยการจัดอบรมเสริมทักษะเฉพาะหรือ
ทักษะที่ขาด ดังตัวอย่างต่อไปนี้ สาขาวิชานิติศาสตร์อบรมพัฒนานักศึกษาการเขียนข้อสอบ โดยมีกระบวนการ
คือ

1) ฝึกอบรมให้ความรู้ของการเขียนข้อสอบให้ตรงตามคำถามและตรงประเด็นก่อน โดยหลักการตอบข้อสอบทางนิติศาสตร์จะประกอบไปด้วย 3 ช่วง

2) พบปัญหาของทักษะการเขียนตอบของนักศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่สามารถตอบคำถามตรงตามประเด็นของข้อสอบได้ เนื่องจากยังไม่เข้าใจในประเด็นปัญหาของข้อสอบ

3) สาขาจัดการอบรมซ้ำให้กับนักศึกษา โดยเน้นในประเด็นคำถามเพื่อให้เกิดความเข้าใจของปัญหาที่ถามในข้อสอบ

ประเมินผลอีกจากตัวนักศึกษา โดยการให้เขียนคำตอบตามประเด็นคำถามพบว่านักศึกษา กลุ่มนี้ทราบว่าขั้นตอนในการตอบปัญหาตามข้อสอบจะตอบด้วยวิธีใด

- คุณธรรมและจริยธรรม เสริมสร้างและให้ความรู้ด้านคุณธรรมและจริยธรรมแก่นักศึกษา หลากหลายวิธี โดยการวางแผนการปลูกฝัง คุณธรรม จริยธรรม ให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนเช่น

1.การสอนโดยตรงในรายวิชา

2.การปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมโดยบูรณาการไว้ในการเรียนการสอน

3.การสนับสนุนส่งเสริมด้านกิจการนักศึกษาอย่างเป็นรูปธรรม

4.ผู้สอนต้องประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษา

5.การให้รางวัลและยกย่อง ชมเชย นักศึกษาที่ทำความดี กระทำตนเป็นประโยชน์แก่สังคม สิ่งที่นักศึกษาควรได้รับ

- จริยธรรม จรรยาบรรณวิชาชีพ

คุณธรรม

ศีลธรรม

กฎระเบียบในสังคม

วินัย

- ทักษะความสัมพันธ์และความรับผิดชอบ การสร้างภาวะผู้นำและผู้ตามสามารถวางแผนหน้าที่รับผิดชอบและติดตามผลการปฏิบัติงานเพื่อนำไปปรับปรุงการทำงานในหน้าที่ของตนเอง มีจิตบริการหรือจิตอาสาเสียสละให้แก่ส่วนรวมและรับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่นบนพื้นฐานของเหตุผลและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

2. จัดกิจกรรมที่เน้นการลงมือปฏิบัติจริงหรือฝึกให้นักศึกษาได้ใช้ทักษะในสถานการณ์จริง จึงจะส่งผลให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ที่ดี

เป็นกระบวนการเรียนการสอนอย่างหนึ่งแปลตามตัวคือเป็นการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติหรือการลงมือทำซึ่งความรู้ที่เกิดขึ้นเป็นความรู้ที่ได้จากประสบการณ์นั่นเอง เป็นกระบวนการหนึ่งที่น่าไปสู่พัฒนาการด้านต่างๆ ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

3.เสริมสร้างบุคลิกภาพ มารยาททางสังคม ซึ่งอาจารย์ จะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีนักศึกษา
บุคลิกภาพเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งของการสร้างให้นักศึกษาเป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์
เพราะเป็นส่วนหนึ่งที่สร้างความน่าเชื่อถือและประทับใจให้กับผู้อื่น

4.เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้คิดวิเคราะห์ สังเคราะห์สามารถคิดได้ด้วยตนเองและกระตุ้นให้
นักศึกษาได้พัฒนาตนเองอยู่เสมอ

การพัฒนาทักษะการคิดและความสามารถทางการคิดของผู้เรียน โดยบูรณาการเข้าไปใน
การจัดการเรียนรู้สาระต่าง ๆ นับเป็นวิธีการที่เหมาะสมกับบริบทของการจัดการศึกษาในระบบที่ครูผู้สอนมี
หน้าที่หลักในการจัดการเรียนรู้สาระต่างๆ

5) เทคนิคการจัดการความรู้ด้านการผลิตบัณฑิต (วิธีการสอน) นำเสนอโดย อาจารย์จักรกฤษณ์
ฮันยะลา คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรมได้จัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ด้วยการใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง
(Story telling) ในหัวข้อการผลิตบัณฑิต ในการเล่าเรื่อง จะเป็นอีกหนึ่งเทคนิคของการจัดการความรู้ ที่ใช้เรื่อง
เล่าในองค์กรเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร แบ่งปันความรู้ ระหว่างบุคคล กลุ่มคน แบบไม่เป็นทางการ โดยการ
เล่าเรื่องนั้น จะเป็นการถ่ายทอดประสบการณ์ ความทรงจำ Best practice หรือความรู้จากการปฏิบัติที่
ภาคภูมิใจ ออกมาเป็นคำพูด โดยใช้ภาษาง่ายๆ ในชีวิตประจำวันในการเล่าเรื่อง ในฐานะที่เป็นบุคลากรด้าน
วิชาการซึ่งมีหน้าที่หลักที่เหมือนกันคือการสอนแต่ก็จะมีสิ่งที่แตกต่างกันคือกระบวนการหรือวิธีการสอนที่
หลากหลายในรายละเอียดของการเล่าเรื่องนี้จะเน้นประเด็นด้านการผลิตบัณฑิต

เทคนิคและวิธีการ

คุณจารย์ได้กล่าวถึงวิธีการสอนว่าได้ใช้วิธีการสอนแบบหลากหลายในคาบ เช่น สอนแบบ
เขียนกระดาน สอบแบบสาธิต สอนแบบการใช้ Power Point ในการนำเสนอ ใช้แนวคิดการโยนหินถามทาง
คือ ดูจากพฤติกรรมของเด็กก่อนว่าน่าจะใช้การสอนแบบไหน แล้วก็ลองสอนแบบที่เด็กสามารถรับรู้ได้ แล้วดู
ว่าเด็กเข้าใจในสิ่งที่สอนไหมการสอนโดยใช้ระบบกิจกรรม เน้นการปฏิบัติจริง เสริมการเรียนรู้ที่เกิดจากทฤษฎี
อย่างเดียว ทำให้นักศึกษาได้รู้จักแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติงาน และสามารถใช่วิธีการสอนโดยการใช้
โปรแกรมได้หลายโปรแกรม ได้แก่ 1. การสอนโดยการใช้โปรแกรม Moodle (ระบบการเรียนการสอน
ออนไลน์) ในการสนับสนุนการเรียนการสอน ซึ่งจะบรรจุเนื้อหา และแบบฝึกหัดลงในโปรแกรมนั้น แล้วก็ให้
นักศึกษาเข้าไปอ่านเนื้อหาและส่งงานในนั้น พร้อมตรวจและให้คะแนน ใช้วิธีการสอนแบบหลายวิธี เช่น ให้
หัวข้อแล้วไปหาเนื้อหามา ทำแบบทดสอบก่อนเรียน มีใบงานและแบบฝึกหัดระหว่างการเรียนการสอน การ
สอนโดยการใช้เทคนิคการกระตุ้นนักศึกษาโดยทำเป็นตารางแบบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน การให้คะแนน เช่น
มีการเช็คชื่อ มีตารางงานให้ส่ง การเก็บคะแนนระหว่างเรียน ทำกิจกรรมกลุ่ม 2. การสอนด้วยวิธี Aculearn
เป็นวิธีสอนโดยผู้สอนจะบันทึกภาพและเสียงของตนเองลงในสื่อวีดิทัศน์ เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นกริยาท่าทางของ
ผู้สอนเปรียบเสมือนการเข้าเรียนจริง แต่ผู้เรียนสามารถเข้าชมสื่อดังกล่าวได้หลายๆ ครั้ง 3. การสอนโดยใช้
โปรแกรม E-book วิธีการนี้ ผู้สอนจะนำองค์ความรู้ของรายวิชา ซึ่งมีลักษณะเป็นตัวหนังสือ หรือสื่อภาพ ลง
โปรแกรม E-book ผู้เรียนสามารถเข้ามาค้นหา หรืออ่านได้ตามความต้องการ และ 4. การสอนแบบ

Improvise หรือการสอนสด เป็นวิธีการสอนที่อำนวยความสะดวกให้นักศึกษาที่ไม่สามารถมานั่งเรียนในชั้นเรียนได้ โดยผู้เรียนสามารถเรียนรู้ไปกับเพื่อนๆ ในห้องเรียนได้ ผ่านระบบอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ยังใช้การบูรณาการงานทางด้านศิลปวัฒนธรรม งานบริการวิชาการ และงานวิจัย ร่วมกับการเรียนการสอน เพื่อเพิ่มทักษะทางด้านคุณธรรม จริยธรรม ทักษะด้านความรู้ ทักษะทางด้านปัญญา ทักษะ

ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ และทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ให้นักศึกษาอย่างต่อเนื่อง

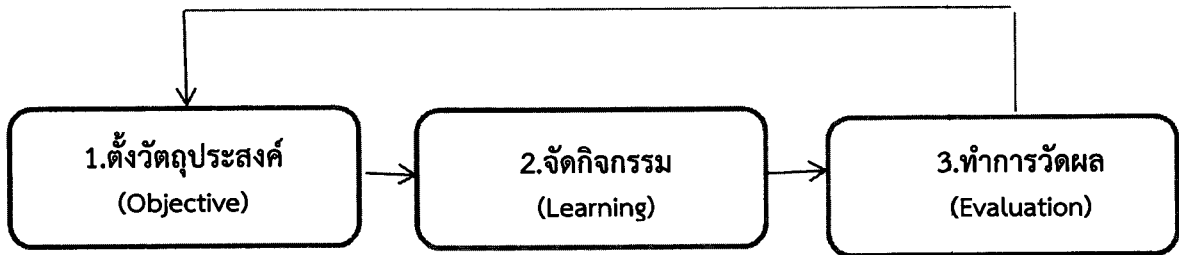
สรุปองค์ความรู้ที่ได้

1. อาจารย์มีวิธีการสอนแบบหลากหลาย เช่น การสอนโดยใช้โปรแกรมต่างๆ ร่วมกับการสอน ได้แก่ 1. การสอนโดยการใช้โปรแกรม Moodle 2. การสอนด้วยวิธี Aculearn 3. การสอนโดยการใช้โปรแกรม E-book 4. การสอนแบบ Improvise
2. อาจารย์ควรดูพฤติกรรมของเด็กก่อนว่าควรจะใช้การสอนแบบไหนด้วยแนวคิดการโยนหินถามทางเพื่อดูพฤติกรรมของนักศึกษาก่อนว่าควรจะใช้การสอนแบบไหน
3. ในการเรียนควรเน้นการบูรณาการและการปฏิบัติจริง เพื่อให้นักศึกษาได้ความรู้ที่หลากหลาย และรู้จักแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติงาน

6) เทคนิคการสอนที่มีประสิทธิภาพ นำเสนอโดย อาจารย์ ดร.จำเนียร วงษ์ไม้
คณะเทคโนโลยีการเกษตร

เทคนิคการสอนที่มีประสิทธิภาพ หมายถึง เทคนิคการสอนที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอนทำให้เกิดความรู้สึกรักอยากเรียน มีความสุข และสามารถวิเคราะห์สังเคราะห์และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนตั้งไว้

การจัดการเรียนการสอนที่ดี

ผู้สอนถามตัวเองก่อนว่า

- จะสอนเรื่องอะไร
- สอนเสร็จแล้วผู้เรียนควรทำอะไร

และต้องแจ้งให้ผู้เรียนทราบทุกครั้ง

ผู้สอนตั้งวัตถุประสงค์ (ควรต้องครอบคลุมทั้งสามด้านดังนี้)

- 1.ด้านจิตพิสัย
- 2.ด้านความรู้ (พุทธิพิสัย)
- 3.ด้านทักษะปัญญา (ทักษะพิสัย)

ผู้สอนออกแบบกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ตรงตามวัตถุประสงค์ นั่นคือ การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ผู้สอนจำเป็นต้องวัดผลให้ครบทั้งสามด้านตามวัตถุประสงค์ อาจใช้วิธี

- สังเกตการณ์
- ใช้คำถามปลายเปิด
- ใช้แบบทดสอบ(คำถามปลายปิด)

ที่สำคัญควรมีการสะท้อนข้อมูลกลับไปให้ผู้เรียนและให้ผู้เรียนประเมินตนเองหรือประเมินผู้เรียนคนอื่นในกรณีที่ใช้กิจกรรมกลุ่ม

ผู้เรียนเป็นสำคัญ คือผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน

ผู้สอน

ต้องให้แหล่งค้นคว้าและคำแนะนำ

(ผู้สอนกำหนดเนื้อหาตามวัตถุประสงค์และกำหนดแหล่งค้นคว้าตามเนื้อหาที่ต้องการ)

ผู้เรียน

ต้องค้นคว้าและนำเสนอในรูปแบบของผู้เรียนเอง ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิด ทราเรียนรู้ด้วยตนเองและเกิดทักษะในการถ่ายทอด (ความรู้สึกรักของการมีส่วนร่วมนี้จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียนและมีความสุข)

2) เทคนิคการตีพิมพ์และเผยแพร่งานวิจัย นำเสนอโดย อาจารย์ ดร.ฟิลิกส์ ฌอน บัวกนก คณะครุศาสตร์

การนำเสนอผลงานวิจัยเป็นพันธกิจหลักที่สำคัญอย่างหนึ่งที่นักวิจัยทุกคน ควรทำเมื่อเสร็จสิ้นการวิจัยนักวิจัยควรถือว่าการนำเสนอผลงานวิจัยเป็นหน้าที่ การนำเสนอผลงานวิจัยมีได้หลายแบบ แบบที่ใช้กันมากคือ การนำเสนอผลงานวิจัยในการประชุมทางวิชาการ เทคนิคการนำเสนอผลงานวิจัยทั้งสองแบบดังนี้

1.การนำเสนอภาคโปสเตอร์ (Poster Presentation) รูปแบบโปสเตอร์ผลงานวิจัย ที่นักวิจัยนำเสนอผลงานวิจัยมีองค์ประกอบ 5 ส่วน ดังนี้

- 1) ชื่อเรื่อง
- 2) บทคัดย่อ
- 3) บทนำและเอกสารที่เกี่ยวข้อง
- 4) วิธีดำเนินการวิจัย
- 5) ผลการวิจัย

2.การนำเสนอด้วยวาจา (Oral Presentation) โดยทั่วไป การนำเสนอผลงานวิจัยด้วยวาจา มีเวลาจำกัดมาก นักวิจัยมีเวลาประมาณ 15 – 20 นาที ในการนำเสนอสาระสรุปของผลงานวิจัย และมีเวลา 10 – 15 นาที สำหรับการซักถามและให้ข้อเสนอแนะการนำเสนอผลงานด้วยวาจาต่างจากการนำเสนอโปสเตอร์ผลงานวิจัย เพราะนักวิจัยต้องทำหน้าที่เสนอผลงานต่อหน้าผู้เข้าร่วมประชุม ต้องมีการเตรียมทั้งเอกสารและเตรียมความพร้อมของตัวนักวิจัยเองในการนำเสนอผลงานวิจัยด้วย สาระด้านการนำเสนอผลงานวิจัยด้วยวาจา แบ่งเป็น 2 อย่าง คือรูปแบบเอกสาร/ผลงานวิจัยสำหรับการนำเสนอด้วยวาจาและแนวทางการเตรียมเอกสาร/ผลงานใช้ประกอบการนำเสนอผลงาน

3) เทคนิคการได้รับทุนสนับสนุนงานวิจัยจากแหล่งทุนภายนอก และเทคนิคการตีพิมพ์และเผยแพร่งานวิจัย นำเสนอโดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิรักษ์ ชัยเสนา คณะวิทยาศาสตร์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิรักษ์ ชัยเสนา รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ได้จัดเวทีเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประเด็นการจัดการความรู้ด้านการวิจัย ขอบเขตที่ 3 เทคนิคการได้รับทุนสนับสนุนงานวิจัยจากแหล่งทุนภายนอก เพื่อสร้างองค์ความรู้ รวมทั้งหาแนวทางแก้ไขปัญหาในการจัดการความรู้เพิ่มประสิทธิภาพ โดยเชิญ รศ.ดร.วิลาศ พุ่มพิมล รศ.จำเนียร นันทดิลก อ.ดร.ถิรนนท์ สอนแก้ว และ อ.ดร.หฤทัย ไทยสุชาติ มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ให้คำแนะนำ ชี้แนะแนวทางในการหาทุนสนับสนุนจากภายนอก และปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักวิจัยหน้าใหม่ที่ขอทุนสนับสนุนจากแหล่งทุนภายนอก โดยมีคณาจารย์คณะวิทยาศาสตร์เข้าร่วมกิจกรรม ในวันพุธที่ 28 สิงหาคม 2556 เวลา 11.30 – 13.00 น. ณ ห้องประชุม 23113 คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำปาง โดยสามารถสรุปประเด็นสำคัญๆ คือ

1. ศึกษารายละเอียดของแหล่งทุนที่สนใจ แล้วเลือกแหล่งทุนที่สอดคล้องกับโจทย์วิจัยของตนเอง หรือพัฒนาโจทย์วิจัยที่สอดคล้องกับทุนนั้นๆ เช่น ทุนวิจัยบางแหล่งมีเป้าหมายเพื่อการพัฒนาเชิงพื้นที่ สร้างนวัตกรรม (สกอ. ทุนวิจัยโครงการส่งเสริมการวิจัยในอุดมศึกษา กลุ่มบูรณาการวิจัยจากฐานภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่

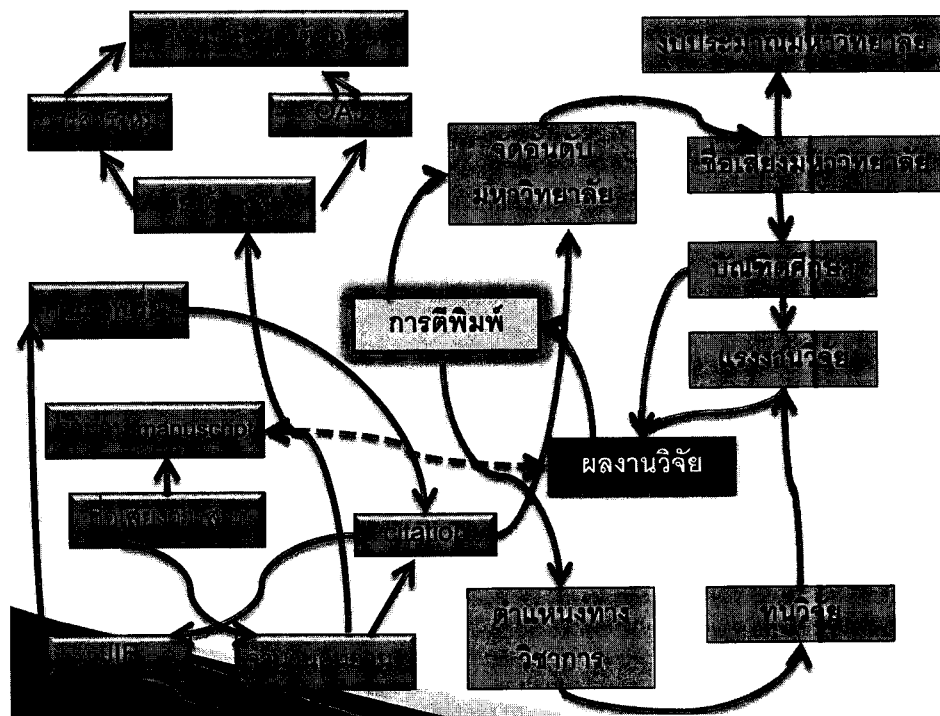
นวัตกรรมด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี) ขณะที่บางแหล่งต้องการสนับสนุนให้มีผลงานวิจัยตีพิมพ์ (สกว. ทุนส่งเสริมนักวิจัยรุ่นใหม่) ก็ควรเลือกแหล่งทุนหรือปรับข้อเสนอโครงการวิจัยให้เหมาะสม เป็นต้น

2. เขียนเค้าโครงการงานวิจัยให้ถูกต้องเหมาะสม ควรเขียนเพื่อตอบทุกประเด็นให้ชัดเจน โดยเฉพาะที่มาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ การทบทวนวรรณกรรม และแผนงานวิจัย

3. สร้างเครือข่ายกับบุคคลหรือหน่วยงานอื่น เช่น การทำวิจัยร่วมกับหน่วยงานอื่น สถาบันอื่น และการมีที่ปรึกษางานวิจัยที่ได้รับการยอมรับในสาขานั้นๆ เพื่อสร้างความมั่นใจว่างานวิจัยจะสามารถดำเนินการได้สำเร็จ

ทุนวิจัยจากแหล่งทุนภายนอกอื่นๆ ซึ่งน่าสนใจสำหรับอาจารย์สายวิทยาศาสตร์ นอกเหนือจากสองทุนแรกที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ยังมีแหล่งทุนอื่นอีก เช่น สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) สามารถศึกษารายละเอียดได้จากเว็บไซต์ www.nrct.go.th สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย สามารถศึกษารายละเอียดได้จากเว็บไซต์ www.trf.or.th สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) สามารถศึกษารายละเอียดได้จากเว็บไซต์ www.nstda.or.th เป็นต้น

การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านขอทุนสนับสนุนการวิจัยจากแหล่งทุนภายนอกโดยนำเสนอข้อมูล แนวคิดจากคณาจารย์ที่มีประสบการณ์เป็นการรวบรวมข้อมูลเพื่อสร้างเป็นองค์ความรู้ และชี้แนวทางปฏิบัติที่ดีเพื่อให้อาจารย์ที่ไม่มีประสบการณ์สามารถนำไปปฏิบัติหรือประยุกต์ใช้ได้ถูกต้อง และมีการแลกเปลี่ยนในเรื่องของการตีพิมพ์ผลงานวิชาการในระดับนานาชาติ หลังจากที่ได้รับทุนมาแล้ว และต้องการเผยแพร่ สรุปได้ดังนี้คือ ความสำคัญของการตีพิมพ์เผยแพร่ การเลือกวารสารที่จะเผยแพร่และเทคนิคในการให้ได้รับการตีพิมพ์

การเลือกวารสารเพื่อตีพิมพ์

- ดูจาก publish policy ของวารสาร
- ดูจาก ref ที่เราใช้เลือกส่งตาม ref เพราะวารสารเขาต้องการ citation
- ดูจากประวัติการจัดการบทความ receive..., accepted... นานแค่ไหน
- ดูจาก JIF
- ประเมินความเข้มข้น ความใหม่ของงานแล้วเลือกให้เหมาะสมกับ 'อัตภาพ'

เทคนิคการเขียนบทความ

ชื่อเรื่อง ต้องบ่งบอกประเด็นสำคัญของเรื่องโดยให้ข้อมูลที่สำคัญ และเฉพาเจาะจง หลีกเลี่ยงการตั้งชื่อที่กำกวมและไม่น่าสนใจ

บทคัดย่อ เป็นส่วนที่สำคัญที่สุด แต่ต้องเขียนในลำดับสุดท้ายและเป็นส่วนที่เขียนยากที่สุดวารสารส่วนใหญ่จะจำกัดจำนวนคำในบทคัดย่อไว้ เช่นไม่เกิน 300 คำ ต้องเขียนไม่เกินที่เขากำหนดอย่างเคร่งครัด โดยสาระสำคัญในบทคัดย่อควรกล่าวถึงปัญหาของการทำวิจัยหรือวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยอย่างย่อ ต่อจากนั้นระบุทฤษฎีหรือวิธีการทดลอง/ศึกษาที่จะใช้การศึกษาครั้งนี้ ต่อจากนั้นสรุปผลการทดลอง ข้อค้นพบหลักและชี้ให้เห็นข้อสรุปที่สำคัญ

บทนำ อาจเริ่มโดยใช้เทคนิคการตอบคำถามต่อไป คือ มีอะไรใหม่ และน่าสนใจในงานของเรา จากงานที่ทบทวนมามีอะไรที่เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป และงานของเราแก้ปัญหา หรืออุดช่องโหว่ที่มีอยู่ได้อย่างไร และงานของเราแตกต่างหรือโดดเด่นจากงานทั่ว ๆ ไป หรืองานที่ทำมาก่อนอย่างไร และชี้ให้เห็นประโยชน์ที่จะได้รับจากงานของเรา หรือการปรับปรุงที่เราได้ทำไป

วิธีดำเนินการ หรือวิธีวิจัย ส่วนนี้เป็นส่วนที่ง่ายที่สุด และเป็นส่วนที่ช่วยให้ผู้อ่านที่เป็นผู้ชำนาญ เช่นเดียวกับเราสามารถทำการทดลองซ้ำ หรือศึกษาวิจัยโดยวิธีเดียวกับที่เราทำไปได้ด้วย เป็นการเล่าถึง สิ่งที่เราทำไปแล้ว (ใช้ Past tense เสมอ)

ผลการวิจัย/ศึกษา เป็นหัวใจหลักของบทความ เขียนเพื่อให้ผู้อ่านทราบว่าเราทำวิจัย/ศึกษาแล้ว ได้อะไรค้นพบอะไร เทคนิคการนำเสนออาจใช้วิธีเลียนแบบรูปแบบการนำเสนอของคนอื่น ๆ ที่เห็นว่าช่วยให้เข้าใจได้ง่าย เช่น การนำเสนอด้วยแผนภูมิชนิดต่าง ๆ

วิจารณ์ผล ในวารสารบางฉบับส่วนของผลการวิจัยกับส่วนวิจารณ์ผลอาจรวมอยู่ในส่วนเดียวกัน บางฉบับอาจแยกกัน สำหรับส่วนผลการศึกษา เป็นการนำเสนอข้อค้นพบ หรือผลการศึกษา หรือแปลผลการทดลอง/ศึกษา ออกมาให้ผู้อ่านเข้าใจ ส่วนการวิจารณ์ผล อาจทำโดยการเปรียบเทียบผลที่เราค้นพบกับการศึกษาก่อนหน้านี้ (ซึ่งต้องอาศัยการทบทวนวรรณกรรมจำนวนมากมาก่อน) วิจารณ์ประเด็นที่เราเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับนักวิจัยอื่นแล้วนำเสนอ/แนะนำข้อค้นพบและประโยชน์จากงานของเรา

ชื่อ – สกุล
5.อาจารย์วิธธวัช ปินทะสาย

การนำไปใช้
ได้มีการนำองค์ความรู้ไปใช้มีดังนี้
L – Lecture
D – Discussion
P – Presentotion
C – Conclusion

กระบวนการ LDPC สามารถนำไปใช้ได้ผลในการเรียนการสอนวิชาการท่องเที่ยวและการโรงแรมนักศึกษาแต่ละกลุ่มได้ระดมความคิดแบบ Drainstorming แล้วนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ ส่วนข้อเสียนั้นนักศึกษาพูดภาษาอังกฤษได้ไม่เป็นธรรมชาติต้องแนะนำเพิ่มเติมและเทคนิคในการนำเสนอ

6.อาจารย์อารดา พุ่มไพศาลชัย

ก่อนเริ่มบรรยายได้แจ้งแก่นักศึกษาว่าจะเรียนเรื่องอะไร จากนั้น Power point ที่เกี่ยวกับหัวข้อที่จะสอนในวันนั้น เช่น เนื้อหาเกี่ยวกับการป้องกันลัมละลาย อาจารย์เปิดคลิป VDO เกี่ยวกับข้อเท็จจริง จากนั้นให้นักศึกษาจัดกลุ่มพูดคุยและค้นคว้าถึงหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการป้องกันลัมละลายและสรุปเป็นงานกลุ่ม จากนั้นอาจารย์ผู้สอนได้บรรยายในหัวข้อที่ให้ดูคลิปเพื่อเป็นการเพิ่มเติมเนื้อหาและเพื่อเป็นการฝึก

2) ผู้ที่นำเทคนิคการจัดการเรียนรู้ระดับอุดมศึกษาในศตวรรษที่ 21 ไปใช้

รายชื่อคณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางที่นำเทคนิคการจัดการเรียนรู้ระดับอุดมศึกษาในศตวรรษที่ 21 ของอาจารย์ ดร.ปรารธนา โกวิททางกูร คณะครุศาสตร์ไปใช้ในการผลิตบัณฑิต มีดังนี้

ชื่อ – สกุล
1.อาจารย์วิมพิภา บุญกลิ่น
คณะครุศาสตร์

การนำไปใช้
ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในครั้งต่อไปจะให้นักศึกษาได้สะท้อนคิดจากการเรียนการสอนในแต่ละเรื่อง เพื่อจะได้รู้ว่ นักศึกษาเรียนแล้วได้อะไร สามารถนำไปใช้อย่างไร และมีปัญหาอุปสรรคอะไรบ้าง นอกจากนี้ในเทอมต่อไปก็ยังจะใช้ PBL ต่อไปแต่หลังจากเสร็จกระบวนการจะให้นักศึกษาสะท้อนคิดตลอดจนหลังจากที่จัดการเรียนการสอน PBL แล้วนักศึกษาเกิดการเรียนรู้ได้รับความรู้ มีปัญหาและอุปสรรคอะไรบ้างที่สำคัญจะให้นักศึกษาเกิดจิตอาสาอีกด้วย

2.อาจารย์รัชณี คระระวาด
สาขาวิชาคณิตศาสตร์
คณะวิทยาศาสตร์

- การนำ minute paper ไปใช้ร่วมกับการบันทึกสะท้อนผลหลังการเรียนรู้ซึ่งได้ทำอยู่แล้วซึ่งการทำดังกล่าวนอกจากจะให้นักศึกษาได้ตระหนักถึงความรู้และการเรียนรู้ของตนเองและยังเพิ่มการประเมินการเรียนรู้ไปควบคู่กันด้วย

3) ผู้ที่นำเทคนิคการขอตำแหน่งทางวิชาการไปใช้

รายชื่อคณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางที่นำเทคนิคการขอตำแหน่งทางวิชาการ ของรองศาสตราจารย์ ดร.วิลาศ พุ่มพิมล คณะวิทยาศาสตร์ไปใช้การผลิตบัณฑิต มีดังนี้

ชื่อ – สกุล	การนำไปใช้
1.อาจารย์ดร.จำเนียร วงษ์ไม้ สาขาวิชาเกษตรศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร	จะมีการจัดกิจกรรมนำสู่บทเรียนก่อนมีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายใช้สื่อเพื่อกระตุ้นความสนใจการสะท้อนผลของนักศึกษาสิ่งที่นศ.รู้และยังไม่รู้ การใช้ PBL นศ.ส่วนใหญ่ชอบได้ทำงานกับชุมชนได้จิตอาสา - ใช้กิจกรรมนำก่อนการเรียนการสอน - ใช้สิ่งใกล้ ๆ ตัว
2.อาจารย์ไพรินทร์ บุหลัน	จากการนำความรู้ศ.ดร.วิลาศ ทำให้ได้วิธีการทำงานที่มีประสิทธิภาพ ดังนี้ 1.การจัดการเรียนการสอน 2.การปรับปรุงพัฒนาสื่อการสอน 3.การพัฒนาเอกสารประกอบการสอน 4.นำข้อมูลจาก1-3มาสู่กระบวนการวิจัยในชั้นเรียน 5. การวิจัยเพื่อพัฒนาท้องถิ่น

4) ผู้ที่นำเทคนิคการพัฒนาศึกษาที่มุ่งส่งเสริมศักยภาพนักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ ไปใช้

รายชื่อคณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางที่นำเทคนิค การพัฒนาศึกษาที่มุ่งส่งเสริมศักยภาพนักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ของ อาจารย์อัศวจร แม่บ้าน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ไปใช้การผลิตบัณฑิต มีดังนี้

ชื่อ – สกุล	การนำไปใช้
1.ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรสวรรค์ มณีวรรณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	- การลงพื้นที่ภาคสนามหรือสถานประกอบการจริงในบางรายวิชาไม่สามารถอ้างอิงหลักฐานได้ดังนั้นผู้สอนควรระบุไว้ใน มคอ.3 และรายงานผลใน มคอ.5 รวมถึงการนำไปปรับใช้ใน มคอ.3 ในภาคเรียนต่อไป
2. อาจารย์สุภาวดี ยาคี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	นำผลจากการเรียนการสอนที่เป็นปัญหามาใช้เป็นโจทย์ในการเตรียมความพร้อมในการสอนให้รอบด้านและหลากหลายเพื่อป้องกันและฝึกฝนนักศึกษา ก่อนลงพื้นที่จริงต่อไป เช่น สถานการณ์รถจักรยานยนต์หายขณะลงพื้นที่ทำรายได้ทำกิจกรรมภาษาไทยหลังจากนี้ก็จะฝึกให้นักศึกษามีการป้องกันก่อนจะไปในพื้นที่สร้างความระมัดระวังตนเองก่อนลงปฏิบัติงานจริงทุกครั้ง
3.อาจารย์สิริรัตน์ วาวแว คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	อบรมเพื่อให้ นศ.ได้เห็นเทคนิคของการวิเคราะห์ สังเคราะห์ - การนำ นศ.ลงพื้นที่ซึ่ง นศ.จะได้รับประสบการณ์ตรงทำให้เด็กมีความสนใจและตั้งใจเรียนมากขึ้น

ชื่อ – สกุล

4. อาจารย์ปวีณา งามประภาสม
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
5. อาจารย์อัญชิชา มั่นคง
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

การนำไปใช้

- ฝึกให้นักศึกษาฝึกการวิเคราะห์และสังเคราะห์เนื่องจาก นศ.จะทำข้อสอบแนวนี้ไม่เป็น
- Community Base+จัดทำโครงการร่วมกับชุมชน
- การจัดอบรมทักษะเพิ่มเติม
- ใช้ชุมชนเป็นฐานในการเรียนรู้เพื่อให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้จากสถานที่จริงเข้าถึงปัญหา
- การปรับพื้นฐานความรู้ให้กับนักศึกษา
- นักศึกษารายได้ที่เรียนรู้ได้ช้า ควรเอาใจใส่มากกว่าเดิม
- การฝึกหัดการทำข้อสอบอัตรณ์-เทคนิคในการตอบ
- เน้นการฝึกปฏิบัติจริง/การลงพื้นที่จริง

5) ผู้ที่นำเทคนิคการจัดการความรู้ด้านการผลิตบัณฑิต (วิธีการสอน)ไปใช้

รายชื่อคณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางที่นำเทคนิคการจัดการความรู้ด้านการผลิตบัณฑิต (วิธีการสอน) ของอาจารย์จักรกฤษณ์ ฮั่นยะลา คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรมไปใช้การผลิตบัณฑิต มีดังนี้

ชื่อ – สกุล

- 1.อาจารย์ว่าที่ร.ต.ปฐมพงศ์ พรหมมาบุญ
- 2.อาจารย์ศุภวุฒิ ผากา
- 3.อ.อัศจร มะะบ้าน

การนำไปใช้

- ได้รับแนวทางเทคนิคและวิธีการสอนที่สามารถนำไปปรับมาใช้ในการผลิตบัณฑิตต่อไป
- นำแนวทางการเรียนการสอน อ.จักรกฤษณ์ ฮั่นยะลา
 - จะนำวิธีการจัดทำสื่อ VDO ไปใช้ในกระบวนการเรียนการสอนควบคู่กับการใช้สื่อที่ได้จากการทำวิจัยในชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาอย่างแท้จริง
 - นำไปใช้สอนเนื้อหาให้น้อยลงเน้นการแสดงความคิดเห็นเชิงลึกและเสริมทักษะการคิดเชิงวิพากษ์ การคิดเชิงสร้างสรรค์ การแก้ไขปัญหา

6) อื่น ๆ

ชื่อ – สกุล

- 1.อาจารย์สกล จิโนสวัสดิ์

การนำไปใช้

- จากการนำความรู้ของ อาจารย์ทุกคน (ผสมผสาน) ไปใช้ได้มีการพัฒนาต่อยอด ดังนี้ การนำความรู้มาผสมผสานกับประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมมาใช้ในการสอนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยนำเอาหลักการทฤษฎีที่มีอยู่มาผสมผสานกับเทคโนโลยีใหม่โดยการให้ผู้เรียนได้เห็นของจริงและให้เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเนื้อหาและวัสดุอุปกรณ์รวมถึงการนำไปประยุกต์ใช้งาน
- ให้ความรู้เชิงทักษะปฏิบัติในรูปแบบการศึกษาเพื่อให้ นศ.นำไปใช้ถ่ายทอดในชุมชน
 - ให้โจทย์ที่เป็นปัจจุบันและเกิดขึ้นจริงในท้องถิ่นแล้วให้ นศ.แก้ปัญหา
 - ให้โจทย์จำลองแล้วให้ นศ.วิเคราะห์ออกแบบจำลอง ทดลองแล้วสรุปผล

4.4 การนำแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practice) ด้านวิจัยไปใช้ในการพัฒนางานวิจัย

จากการจัดตลาดนัดความรู้ ครั้งที่ 1 โดยให้ผู้มีแนวปฏิบัติที่ดีนำเสนอเทคนิควิธีการต่าง ๆ ในการวิจัยที่มีคุณภาพ ได้มีอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง นำองค์ความรู้ต่างๆ ไปใช้ในการพัฒนางานวิจัยดังนี้

1) ผู้ที่นำเทคนิคการทำงานวิจัยเพื่อรับใช้สังคมไปใช้

รายชื่อคณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางที่นำเทคนิคการทำงานวิจัยเพื่อรับใช้สังคม ของรองศาสตราจารย์.ดร.บุญชูวรรณ วิงวอน คณะวิทยาการจัดการ ไปใช้ในการพัฒนางานวิจัยมีดังนี้

ชื่อ - สกุล	การนำไปใช้
1.อาจารย์ละม้าย จันทะขาว สาขาวิชา วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม คณะวิทยาศาสตร์	- ปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จ คือ ตัวเราเอง (การทุ่มเทให้กับตนเองเต็มที่) และเปิดรับความรู้ต่าง ๆ และเปิดกว้างสุดท้ายไม่มีใครที่สามารถจะสร้างกำลังใจในการทำงานให้เราได้นอกจากตัวเอง - เป้าหมาย วางแผน ลงมือทำ นำไปสู่ความสำเร็จ - คิดด้านบวกไว้ก่อน คิดลบ ได้ลบ คิดบวก ได้บวก
2.อาจารย์ภิญญาพันธุ์ พงนะลาวัฒน์ สาขาวิชา สังคมศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	- จากการวิจัยส่วนตัวที่เป็นวิจัยเชิงเอกสารทางประวัติศาสตร์จากครบถ้วนนี้ ทำให้เห็นว่าอาจจะเป็นต้องลงพื้นที่เพื่อสัมพันธ์กับพื้นที่ทางกายภาพและคนในพื้นที่มากยิ่งขึ้น
3.อาจารย์ปิยรัตน์ วงศ์จุมมะลี สาขาวิชา การพัฒนาชุมชน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	1.การรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นอย่างเป็นระบบก่อนเสนอข้อโครงการ 2.การปรับวิธีคิดในการทำงานด้านวิจัยที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ 3. ทิศทางการทำวิจัยเพื่อนำไปสู่ตำแหน่งวิชาการ 4. การสร้างเครือข่ายงานวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ
4.ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิไลลักษณ์ พรหมเสน สาขาวิชา การพัฒนาชุมชน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	1. การสร้างเครือข่ายของนักวิจัยกับแหล่งทุน 2. การศึกษายุทธศาสตร์การวิจัยให้ชัดเจนของแหล่งทุน 3.การคำนึงถึงผลการวิจัยว่านำไปใช้ได้จริง
5.อาจารย์เกษร วงศ์อุปราษ	จากองค์ความรู้ที่ได้ในวันนี้จะนำสิ่งที่ได้รับไปใช้ในการนำเสนอผลงานวิจัย และการเผยแพร่ผลงานวิจัยในรูปแบบของบทความและโปสเตอร์และสื่ออื่นๆ ต่อไป
6.ผศ.ดร.นันทินา คำรงวัฒนกุล	1.เปิดใจที่จะเรียนรู้(ทำตนเองเป็นน้ำที่ไม่เต็มแก้ว) 2.แสวงหาโจทย์จากความถนัด 3.ปัจจัยความสำเร็จคืออะไรบ้าง ชุมชน ผู้นำชุมชน เทศบาล/อบต. 4.วางแผนการทำงานโดยปรึกษาผู้รู้ 5.ประเมินการทำงานว่าลืมหินตามเป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ 6. สร้างกำลังใจ และสู้ต่อไปหากผลที่ได้ยังไม่สำเร็จเท่าที่ควรหรือขยายผล จากความสำเร็จที่ได้ให้ขับเคลื่อนสู่การนำไปใช้ประโยชน์

ชื่อ - สกุล

7.อาจารย์กนกกัญญา รวมไมตรี

การนำไปใช้

สามารถนำองค์ความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการพัฒนาการทำงานวิจัยเพื่อชุมชนของตนเอง ทำกระบวนการต่างๆ ไปใช้ รู้จักทำงานอย่างมีแผนการเพิ่มมากขึ้น ทำให้งานวิจัยมีการพัฒนาอยู่เสมอ และมีกำลังใจในการทำงานวิจัยเพื่อชุมชนหลังจากได้ฟังประสบการณ์ของวิทยากร

8.อาจารย์อัจฉราภรณ์วรรณมะกอก

1. การเปิดใจเรียนรู้ให้มากขึ้นทั้งศาสตร์ของตนเองและศาสตร์ที่เกี่ยวข้องทั้งหลาย รวมถึงเรียนรู้จากเพื่อนร่วมงานและผู้เชี่ยวชาญในเรื่องเหล่านั้น
2. มองการต่อยอดงานวิจัยเพื่อบูรณาการสู่การเรียนการสอน คือ ทำงานวิจัยเชิงองค์ความรู้ด้านนิเทศศาสตร์ บูรณาการกับการเขียนเอกสารทางวิชาการเพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอนต่อไป
3. คิดในเชิงบวกและพยายามอยู่กับคนที่คิดเชิงบวก

9.อาจารย์เยาวลักษณ์ พรหมแสนโรจน์
คณะวิทยาศาสตร์

นำไปใช้

1. การกำหนดเป้าหมายอย่างแท้จริงของกรวิจัย เช่น ดีพิมพ์ , ขอตำแหน่งทางวิชาการ
2. การผลิตงานวิจัยเพื่อนำไปใช้ตำรา

10.อาจารย์ สุรพงษ์เพชรหาญ
คณะวิทยาศาสตร์

นำไปใช้

1. ได้เห็นวิธีการแก้ปัญหาทางงานวิจัยของแต่ละคน
2. การต่อยอดเอาไปตีพิมพ์
3. การปรับตัวเข้ากับชุมชน

11.อาจารย์ ดร.โสภิสฐพร ศิลปภิรมย์สุข
คณะวิทยาศาสตร์

- เนื่องจากมหาวิทยาลัยของเราเน้นการทำวิจัยโดยการลงพื้นที่ลงชุมชน ทำให้เรียนรู้ขั้นตอน เทคนิคในการลงชุมชน เพื่อให้ได้รับความร่วมมือจากชาวบ้านในชุมชน
- เรียนรู้แนวทาง เทคนิคในการเริ่มทำผลงานทางวิชาการตำแหน่งทางวิชาการ

2) ผู้ที่นำเทคนิคการตีพิมพ์และเผยแพร่งานวิจัยไปใช้

รายชื่อคณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางที่นำเทคนิคการตีพิมพ์และเผยแพร่งานวิจัยของอาจารย์ ดร.พิสิทธ์ ฌอน บัวกนก คณะครุศาสตร์ไปใช้ในการพัฒนางานวิจัยมีดังนี้

ชื่อ – สกุล	การนำไปใช้
1.อาจารย์วรารักษ์ ทุมชาติ สาขาวิชา เทคโนโลยีไฟฟ้า คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	- สร้างเครือข่ายทางวิชาการเพื่อเป็นลู่ทางนำไปสู่การนำเสนอให้เป็นที่รู้จักและ สากลมากขึ้น - นำความรู้ไปปรับใช้ในการเรียนการสอน การวิจัย จัดทำเอกสารประกอบการ สอนได้ - วางแผนแนวทางเพื่อการนำผลงานทางวิชาการไปเผยแพร่ทั้งการตีพิมพ์ การ จัดทำหนังสือ
2.อาจารย์ณรงค์ คชภักดี สาขาวิชา เคมีคณะวิทยาศาสตร์	- เตรียมการตีพิมพ์ งานวิจัยและการนำเสนอผลงานในเวทีภายใน และ ต่างประเทศ ทั้งแบบ โปสเตอร์และ ppt
3.อาจารย์อัจฉรา สุขจิตต์ สาขาวิชา อุตสาหกรรมท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ	- การสร้างเครือข่ายกับสถาบันอื่น/อ.ที่ปรึกษา เพื่อให้มี connection ในการ ติดต่อเสนอขอทุน/นำเสนองานวิจัยนอกจากนั้นในการนำเสนองานวิจัยในเวที นานาชาติจะต้องดูเงื่อนไขในการนำเสนอผลงานให้ดี โดยเฉพาะเรื่องของภาษา เพื่อจะได้เตรียมตัวและนำเสนอผลงานได้อย่างถูกต้อง
4.อาจารย์เกษณีย์ สัตตรัตน์ขจร สาขาวิชา อุตสาหกรรมท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ	1.การเตรียมตัวในการตีพิมพ์ควรตรวจสอบให้ละเอียดรอบคอบ 2.การสร้างเครือข่ายในการที่จะทำการเสนอผลงานวิจัยจากวารสารต่าง ๆ หรือ สำนักพิมพ์ต่าง ๆ 3.การเขียนผลงานวิจัยเลือกผู้เชี่ยวชาญหรืออาจารย์ที่เป็นที่รู้จักหรือเป็น อาจารย์จากมหาวิทยาลัย
5.อาจารย์ สมบัติ คำมูลแก้ว	1. การสร้างปฏิสัมพันธ์ในการสร้างเครือข่ายร่วมงานวิจัยเพื่อให้งาน ราบรื่น 2.การพัฒนาการเขียนบทความงานวิจัยต้องชัดเจน 3.การหาทุนและแหล่งนำเสนอวิจัย เน้นเรื่องสำคัญ 4.การสร้างงานวิจัยต้องอดทน เพราะเวลาฝึกฝนจนสถานการณ์มีทักษะในการ ดำเนินงานให้ดีขึ้น
6.อาจารย์ปณิสราจันทร์पालะ	1.การพัฒนาทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อจะทำงานวิจัยไปนำเสนอในเวทีระดับชาติ ซึ่งมีความสำคัญมากจึงจะต้องพัฒนาตนเองส่วนนี้ 2. การเขียนบทความวิจัยที่จะทำให้บุคคลอื่นมาอ่านงานของเราแล้วมีความ

ชื่อ - สกุล

การนำไปใช้

- ชัดเจนในงาน
3. นำแนวทางการเขียนงานวิจัยที่มีประสิทธิภาพมาปรับใช้ในการทำครั้งต่อไป
7. อาจารย์อนงค์รัตน์ รินแสงปิ่น
การนำแนวทางของดร.ฟิลลิปส์ไปใช้ในการเขียนบทความการนำวิธีการออกแบบโปสเตอร์ ภาษาที่ใช้และการเตรียมพร้อม
- มีการนำเสนอบทความระดับชาติ ที่มหาวิทยาลัยศรีปทุม
- นำเสนองานวิจัยโปสเตอร์ที่ จ.พิษณุโลก โดยนำเทคนิคการใช้สี รูปแบบและการเขียนเชิงวิชาการ
8. อาจารย์เอกนรินทร์ สีผืน
สรุปวิธีการทำงานที่ได้รับ ที่จะนำไปใช้ต่อไป
- การนำความรู้ไปตีพิมพ์เผยแพร่งานวิจัย การเสนอวิจัยการเขียนบทความงานวิจัย
- การสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลากร หน่วยงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่งานวิจัย
9. อาจารย์กิ่งแก้ว ทิศตั้ง
1. การส่งขอทุนวิจัยต้องคิดว่าตนเองชอบอะไร แหล่งทุนต้องการอะไรให้สัมพันธ์กัน
2. การเขียนบทความต้องพยายามหาที่ตีพิมพ์ที่ตรงตามแขนงเนื้อหาของตนเอง
3. การทำวิจัยทำแล้วต้องเป็นประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม

3) ผู้ที่นำเทคนิคการได้รับทุนสนับสนุนงานวิจัยจากแหล่งทุนภายนอก และเทคนิคการตีพิมพ์และเผยแพร่งานวิจัย ไปใช้

รายชื่อคณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางที่นำเทคนิคการได้รับทุนสนับสนุนงานวิจัยจากแหล่งทุนภายนอก และเทคนิคการตีพิมพ์และเผยแพร่งานวิจัย ของผู้เชี่ยวชาญศาสตราจารย์ ดร.อภิรักษ์ ชัยเสนา คณะวิทยาศาสตร์ไปใช้ในการพัฒนางานวิจัยมีดังนี้

ชื่อ - สกุล

การนำไปใช้

1. อาจารย์นราธิป วงษ์ปิ่น
สาขาวิชา คอมพิวเตอร์อุตสาหกรรม
คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
สรุปวิธีการทำงานที่ได้รับ ที่จะนำไปใช้ต่อไป
- ต้องทำงานวิจัยให้มีคุณภาพก่อนแล้วเราก็กทำที่ตีพิมพ์ให้ตรงกับงานของเรามากที่สุด เราจะตีพิมพ์ผลงานวิชาการประสบความสำเร็จเร็ว
2. อาจารย์ ดร.ปัญญา ต่อกิตติกุล
สาขาวิชาเทคโนโลยีโยธา
คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
1. แนวทางการทำวิจัย
เนื่องจากอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยในท้องถิ่น ดังนั้นทุนวิจัยจะเน้นไปในเรื่องของกรลงพื้นที่สู่ชุมชน ดังนั้นผลงานวิจัยอาจนำไปใช้ตีพิมพ์ผลงานวิชาการระดับนานาชาติไม่ได้ จึงควรทำควบคู่กันทั้งงานวิจัยเพื่อตีพิมพ์และงานวิจัยสังคม
2. ฐานข้อมูลงานวิจัยเพื่อตีพิมพ์
จะสะสมผลข้อมูลงานวิจัยตีพิมพ์ในวารสารฐานข้อมูล Scopus

ชื่อ – สกุล	การนำไปใช้
3.อาจารย์นิติกิจไพศาลสกุล สาขาวิชาเทคโนโลยีการผลิต คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	การตีพิมพ์ผลงานทางวิชาการ + การใช้ฐานข้อมูลที่น่าเชื่อถือ ภายในประเทศและต่างประเทศ การเข้าร่วมการสัมมนาทางวิชาการ + แหล่งที่เชื่อถือได้ เช่น เว็บไซต์ของมหาวิทยาลัย

4) ผู้ที่นำเทคนิค“การเขียนข้อเสนองานวิจัย” และ “การเขียนบทความทางวิชาการ”ไปใช้
รายชื่อคณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางที่นำเทคนิค“การเขียนข้อเสนองานวิจัย” และ
“การเขียนบทความทางวิชาการ” ของผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิไลลักษณ์ พรหมเสน คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ไปใช้ ในการพัฒนางานวิจัยมีดังนี้

ชื่อ – สกุล	การนำไปใช้
1.อาจารย์เอกนรินทร์ สีผืน สาขาวิชา ภาษาไทย คณะครุศาสตร์	สรุปวิธีการทำงานที่ได้รับ ที่จะนำไปใช้ต่อไป -การนำความรู้ไปตีพิมพ์เผยแพร่งานวิจัย การเสนอวิจัยการเขียนบทความ งานวิจัย - การสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลากร หน่วยงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่งานวิจัย
2.อาจารย์กิ่งแก้ว ทิศตั้ง สาขาวิชา การพัฒนาชุมชน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	ส่วนของ ผศ.วิไลลักษณ์ เลือกการนำเทคนิคการวิจัยเพื่อพัฒนายังพื้นที่ไปใช้ เพื่อพัฒนาตนเองและสามารถนำไปปรับใช้ในการลงพื้นที่ได้และการ พิจารณาแหล่งทุนให้ตรงกับเนื้อหา
3.อาจารย์วิเชิต ทวีกุล สาขาวิชา สังคมศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	- การเก็บรวบรวมข้อมูลให้มากและหลากหลายเพื่อเป็นพื้นฐานในการเขียน งานวิจัยของตนเอง
4.อาจารย์วุฒิรัตน์ พัฒนินบูลย์ สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร	การเขียน proposal เพื่อขอทุนวิจัยให้สำเร็จนั้นประกอบไปด้วย 3 องค์ประกอบ คือ กระบวนการวางแผน การพิจารณาการเข้าถึงแหล่งทุน และการนำผลงานไปใช้ประโยชน์ ซึ่งแต่ละประเด็นจะต้องใช้ระยะเวลาใน การเตรียม โดยในกระบวนการวางแผนนั้นจะเริ่มจากการอ่านผลงานวิจัยใน สาขาของตนเองให้มากที่สุดแล้วรวบรวมจัดหมวดหมู่องค์ความรู้ สังเคราะห์แล้วเลือกประเด็นปัญหาที่สนใจเพื่อใช้เป็นหัวข้องานวิจัย นอกจากนี้ยังต้องศึกษายุทธศาสตร์ของแหล่งทุน เครือข่ายของแหล่งทุนการ นำผลงานไปใช้ประโยชน์ ศักยภาพของตนเองรวมถึงการนำเสนอผลงาน
5.อาจารย์ญาตา ตาเมืองมูล	- นำไปใช้กับการเสนอหัวข้อวิจัยและส่งผลงานตีพิมพ์ในปีงบประมาณ 2557 นี้และจะนำแนวทางที่ได้ไปใช้กับการขอทุนวิจัยในแหล่งทุนภายนอก
6.อาจารย์อำนาจสวนกลาง	1. แสวงหาแหล่งทุนที่ตรงกับศาสตร์ที่เราสนใจ 2. แสวงหาเครือข่ายแหล่งทุนและวารสารในการนำเสนอและตีพิมพ์ 3. เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นคลังความรู้เรื่องที่ตนเองสนใจ

5) ผู้ที่นำเทคนิคประเด็นเทคนิคการเก็บข้อมูลบนเว็บสำหรับ ไปใช้

รายชื่อคณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางที่นำเทคนิคประเด็นเทคนิคการเก็บข้อมูลบนเว็บสำหรับงานวิจัยของ อาจารย์ ดร.ธานินทร์ คุณพูนทรัพย์คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ไปใช้ในการพัฒนางานวิจัยมีดังนี้

ชื่อ – สกุล

1.อาจารย์ศิริช ลาวัณวิฑูกุล
คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

การนำไปใช้

ทำให้ได้วิธีการทำงานที่มีประสิทธิภาพ สามารถค้นหาความเหมาะสมของฐานข้อมูลเพื่อใช้ในการตีพิมพ์ด้วยโปรแกรมต่างๆ

6) ผู้ที่นำเทคนิควิจัยในชั้นเรียน และเทคนิควิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน ไปใช้

รายชื่อคณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางที่นำเทคนิควิจัยในชั้นเรียน และเทคนิควิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนโดย ผศ.ดร.นันทินาดำรงวัฒนกุล คณะเทคโนโลยีการเกษตร ไปใช้ในการพัฒนางานวิจัยมีดังนี้

ชื่อ – สกุล

1.รศ.ดร.บุญทวารณ วิงวอน

นำไปใช้

- ศึกษาปัจจัยแห่งความสำเร็จ
- ศึกษาจากผู้รู้
- บูรณาการเครือข่ายเพื่อยกสมรรถนะ
- Design + Merton + Evaluation

2.อาจารย์มณีรัตน์ จันทร์หนู

- จะนำความรู้ในประเด็นการสร้างสรรคผลงานและการพิจารณาแหล่งทุนไปใช้ โดยจะค้นหาข้อมูลหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องมารวบรวมและอ่านหาประเด็นที่น่าสนใจรวมถึงหาข้อมูลแหล่งทุนต่าง ๆ หาวิทยุทธศาสตร์ของแต่ละแหล่งทุน และกระบวนการทางวิธีการในการเขียนโครงการงานวิจัยเพื่อเสนอขอรับทุนจากภายนอก

3.อาจารย์กนกกัญญา รวมไมตรี
คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

สามารถนำองค์ความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการพัฒนาการทำงานวิจัยเพื่อชุมชนของตนเอง ทำกระบวนการต่างๆ ไปใช้ รู้จักทำงานอย่างมีแผนการเพิ่มมากขึ้น ทำให้งานวิจัยมีการพัฒนาอยู่เสมอ และมีกำลังใจในการทำงานวิจัยเพื่อชุมชนหลังจากได้ฟังประสบการณ์ของวิทยากร

4.5. การนำแนวปฏิบัติที่ดีประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้

จากการเข้าร่วมกิจกรรม ตลาดนัดความรู้ครั้งที่ 2 ได้มีคณาจารย์นำองค์ความรู้เกี่ยวกับแนวปฏิบัติที่ดีด้านผลิตบัณฑิต และการวิจัย ที่ได้รับการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้ต่าง ๆ ดังนี้

1) ผู้ที่นำเทคนิคการเรียนการสอนแบบ L.D.P.C ไปประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้

ชื่อ - สกุล	การประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้
1.อาจารย์จักรกฤษณ์ ชันยะลา สาขาวิชามาตรวิทยาและระบบคุณภาพ คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	การนำความรู้LDPCไปใช้วิธีการเรียนการสอนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ สำเร็จรูป
2.อาจารย์มัตติกา บุญมา สาขาวิชามาตรวิทยาและระบบคุณภาพ คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	เนื่องจากกระบวนการ LDPC มีความน่าสนใจเช่นกันอาจจะมีนำไป ประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนต่อไปแต่ต้องดูความเหมาะสมกับรายวิชาที่ ได้รับมอบหมายด้วยและลักษณะของกลุ่มผู้เรียน
3.อาจารย์ธัญลักษณ์ งามขำ สาขาวิชาคณิตศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์	นำความรู้ LDPCไปใช้วิธีการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ และพัฒนาต่อ ยอดองค์ความรู้ เป็นเทคนิค LDPCS 1.บางหัวข้อให้นักศึกษาไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองมาก่อนแล้วอาจารย์พูด อธิบายให้นักศึกษาฟังอีกครั้งเพื่อให้ความรู้เพิ่มเติม 2.. ในขั้นของ conclsion อาจจะมีการทำ reflex เพื่อให้สะท้อนผลที่ได้รับ จากการเรียน 3.มีการเสนอให้เพิ่มเติมขั้น S-Solving ให้นักศึกษาได้โจทย์ปัญหามานำกลับไป แก้ปัญหาจาก LDPC จึงกลายเป็น LDPCS
4.อาจารย์ชนันกาญจน์ สุวรรณเรือง สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะวิทยาศาสตร์	1.ได้ความรู้ในการได้เทคนิคในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนการ สอน LDPCS - จากการสนทนาในกลุ่มทำให้ได้เทคนิคขั้น 1 ตัว * Solving = การทำแบบฝึกหัดในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น *และควรจะมีเรื่องของการทำงานวิจัยมาเกี่ยวข้องในวิชาบางวิชาเท่านั้น
5.อาจารย์วิศธร หนูกิจ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์	1.วางแผนการเรียนการสอนโดยใช้LDPC แต่จะสลับขั้นตอนและเปลี่ยนแปลง ให้เหมาะสมกับผู้เรียนให้มากขึ้น 2.เพิ่มขั้นตอน 5 ไปหลังจากสรุปบทเรียนแล้วเพื่อให้ นศ.สามารถนำความรู้ไป ประยุกต์ใช้ได้
6.อาจารย์อารดา พุ่มไพศาลชัย	LDPCS ไปใช้ในการเรียนการสอน

ชื่อ – สกุล	การประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้
7.อาจารย์พิรุณญาณ กิ่งกำ	นำความรู้ LDPC ไปใช้พร้อมทั้งเพิ่มกระบวนการแก้โจทย์ปัญหา (solving)
8.อาจารย์วิธวัช ปินทะสาย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	นำความรู้ LDPC ไปใช้นำองค์ความรู้ไปใช้ในการเขียนอ้างอิงใน มคอ.3 และ มคอ.5
9.อาจารย์รัชฎาภรณ์ ทองแป้น สาขาวิชาสังคมศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	นำความรู้ LDPC ไปใช้พร้อมทั้งนำมาปรับใช้ใน มคอ3 และ มคอ5
10.อาจารย์อารดา พุ่มไพศาลชัย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	LDPCS ไปใช้ในการเรียนการสอน LDPC โดยนำเสนอ S (SolvingProblor) เป็นการนำ LDPC เพิ่มเติม S เป็นการให้โจทย์ปัญหาให้นักศึกษาแก้ไขปัญหา ที่อาจารย์มอบหมายให้ทำเพื่อเป็นการประเมินผลการสอนแบบ LDPC หรือประเมินผลเนื้อหาทั้งหมดที่เรียนในวันนี้
11.อาจารย์กนกพร เอกกะสินสกุล คณะวิทยาการจัดการ	จะลองนำเทคนิค LDPCS ไปทดลองใช้ในภาคเรียนที่ 1/57 ต่อไป และคาดว่า การเรียนการสอนจะมีความต่อเนื่องและเชื่อมโยงคาบต่อคาบ

2) ผู้ที่นำเทคนิคการจัดการเรียนรู้ระดับอุดมศึกษาในศตวรรษที่ 21 ไปประยุกต์ใช้ และพัฒนาต่อยอด

ชื่อ – สกุล	การประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้
1.อาจารย์วิมพิวิภา บุญกลิ่น	จากการนำความรู้ของ อ.ดร.ปรารณา โกวิททางกูร ไปใช้ได้มีการพัฒนาต่อยอดดังนี้ ได้จัดการเรียนการสอนโดยให้นักศึกษาได้สะท้อนคิดหลังการเรียนรู้ว่านักศึกษาได้อะไรบ้าง มีปัญหาและอุปสรรคในการเรียนอย่างไรและได้นำองค์ความรู้นั้น ๆ ไปพัฒนาอย่างไร ส่วนในภาคการศึกษาที่ผ่านมาได้ใช้กระบวนการ PBL (Project Based Learning) ในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้นักศึกษาเกิดกระบวนการเรียนรู้จากการทำโครงการ นักศึกษาจะได้ค้นพบปัญหาเอง หาแนวทางแก้ไขและแก้ปัญหาได้เอง โดยที่ครูจะเป็นผู้คอยแนะนำเท่านั้น หลังจากการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ PBL นักศึกษาได้รับความรู้โดยที่เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองและสามารถแก้ปัญหาเองได้ที่สำคัญนักศึกษาได้เกิดจิตอาสาเนื่องจากทำโครงการกับชุมชนบริเวณรอบ ๆ มหาวิทยาลัย
2.อาจารย์มัตติกา บุญมา	จากการนำความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ระดับอุดมศึกษาในศตวรรษที่ 21 ไปใช้ได้มีการพัฒนาต่อยอดดังนี้ ซึ่งได้นำไปประยุกต์ใช้ในรายวิชาโลจิสติกส์ และห่วงโซ่อุปทาน ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนก็จะมีครูให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มแล้วได้มีการศึกษาค้นคว้าเอง มีการนำเสนองานที่ค้นคว้ามาอย่างเช่น ผู้สอนอาจจะให้ผู้เรียนไปค้นคว้าเกี่ยวกับ “ระบบการจัดการคลังสินค้าในปัจจุบันและเปรียบเทียบกับจัดการในอดีต” และก็จะให้มีการแลกเปลี่ยน

ชื่อ - สกุล

การประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้

ความรู้กันซึ่งแต่ละกลุ่มจะได้หัวข้อที่แตกต่างกัน ซึ่งจากการสังเกตผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากเพราะจะต้องมีการเตรียมตัวเตรียมข้อมูลซึ่งการเรียนในลักษณะนี้ก็ส่งผลให้ผู้สอนเองต้องมีการเตรียมพร้อมและหาข้อมูลเพิ่มเติมสม่ำเสมอเพื่อให้ตามทันยุคสมัยปัจจุบันและต้องสามารถชี้แหล่งข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือให้กับผู้เรียนเพื่อสามารถนำไปใช้ได้จริงหรือสามารถนำข้อมูลไปอ้างอิงได้

3) ผู้ที่นำเทคนิคการขอตำแหน่งทางวิชาการ ไปประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้

ชื่อ - สกุล

การประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้

1.อาจารย์ปณิสรา จันทร์पालะ

- ประเด็นที่สำคัญคือการนำแนวทางการทำงานวิจัยของท่าน รศ.ดร.วิลาศ มาประยุกต์ใช้ในการทำวิจัยของตนเอง ซึ่งในการทำวิจัยในปัจจุบันเรามองเพียงแค่เพื่อมาใช้ในการแก้ปัญหากับผู้เรียนเพียงอย่างเดียวไม่ได้แต่จะต้องให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในงานวิจัยของเรา จากการได้รับความรู้ของท่าน รศ.ดร.วิลาศไปปรับใช้เมื่อเวลาจะทำการวิจัยในเรื่องใดเรื่องหนึ่งบริบททางสังคมและท้องถิ่นจะมีส่วนร่วมเข้าสู่กระบวนการจริงเพื่อให้การวิจัยของเราเกิดประโยชน์มากที่สุดไม่ใช่เป็นการวิจัยที่ทำเสร็จแล้ววางอยู่บนหิ้ง แบบจะต้องก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนของเรารวมถึงตัวผู้เรียนและท้องถิ่นด้วย

2.อาจารย์ดร.จำเนียร วงษ์ไม้

- กำลังอยู่ระหว่างการจัดทำเอกสารตำรา
- เพื่อประกอบการขอตำแหน่งทางวิชาการ
- นอกจากนี้ยังได้นำองค์ความรู้ที่อาจารย์แต่ละท่านได้เสนอแนวปฏิบัติมาวางแผนสำหรับนำไปใช้ในการเรียนการสอนต่อไป

4) ผู้ที่นำเทคนิคการพัฒนาศึกษาที่มุ่งส่งเสริมศักยภาพนักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ ไปประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้

ชื่อ - สกุล

การประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้

ผศ.พรสวรรค์ มณีวรรณ

จากการนำความรู้ของ อ.อัคร แมะบ้าน ไปใช้ได้มีการพัฒนาต่อยอดดังนี้
1. การมีทักษะการเขียน-ตอบ การออกแบบข้อสอบไปปรับใช้
2. การนำทักษะการสอบแบบเจาะปัญหา ต้องการให้นักศึกษานำเสนอหน้าห้องมาปรับใช้ในรายวิชา

อาจารย์สุภาวดี ยาคี

จากการนำความรู้ของ อ.อัคร แมะบ้าน ไปใช้ได้มีการพัฒนาต่อยอดดังนี้
“พัฒนาตั้งแต่แรกเข้าตั้งแต่ชั้นปีที่ 1” หลังจากได้รับความรู้จากการอบรม/แสดงความคิดเห็นจากผู้มีความรู้(km) ได้นำความรู้ไปพัฒนา

ชื่อ - สกุล

การประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้

ดังต่อไปนี้

- 1) ปรับพื้นฐาน/สร้างความเข้าใจในกระบวนการเรียนร่วมกันก่อนเรียน โดยใช้แบบฝึกหัดทดสอบวัดความเข้าใจ เช่น การเขียนตัวอักษรไทย ก-ฮ และการเขียนเพลงชาติไทยเพื่อให้นักศึกษาตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทย
- 2) เฉลยสิ่งที่ถูกต้องให้กับนักศึกษาเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจตนเองและเข้าใจ/ให้ความสำคัญกับสิ่งที่ตนเองเลือกเรียน (ภาษาไทย)
- 3) การเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญคือ ให้นักศึกษาได้มีโอกาสเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่อาจารย์หามาให้และแนะนำให้นักเรียนไปสืบค้นด้วยตนเอง
- 4) ฝึกให้ปฏิบัติจริง เช่น การเรียนภาษาไทย โดยเน้นให้นักศึกษาถึงปัญหาการใช้ภาษาไทยจะให้นักศึกษาลงพื้นที่เพื่อสืบค้นสภาพปัญหาจริง/เกิดขึ้นจริงและรวบรวมนำประเด็นต่าง ๆ มานำเสนอโดยใช้กระบวนการ/วิธีการที่ จะต้องสามารถดึงดูดความสนใจของอาจารย์และเพื่อนร่วมชั้นเรียน นอกจากนี้ผลงานที่ได้จะต้องนำเสนอสู่สาธารณะชน เช่น ช่องทางสื่อประเภทต่าง ๆ อาทิ Internet Facebook เป็นต้น
- 5) นักเรียนทุกคนร่วมกันอภิปรายและสรุปความเข้าใจ โดยการได้วาทีในหัวข้อ “ปัญหาการใช้ภาษาไทย ข้อไหนรุนแรงที่สุด” ด้วยวิธีการเหล่านี้จะสามารถเห็นปัญหาของในการทำงานนักศึกษาได้ดี

อาจารย์สิริรัตน์ วาววาว

จากการนำความรู้ของ อ.อัคร ณะบ้าน ไปใช้ได้มีการพัฒนาต่อยอดดังนี้
วิเคราะห์พื้นฐานของนักศึกษา = ปรับความรู้พื้นฐานเพื่อฝึกการวิเคราะห์ + สังเคราะห์

อาจารย์สิริรัตน์ วาววาว

จากการอบรมครั้งที่ผ่านมามีให้นำเอาองค์ความรู้ที่ได้ไปปรับพื้นฐานความรู้ทางด้านภาษาจีนก่อนเปิดภาคเรียนเพื่อลดปัญหาความต่างของทักษะทางด้านภาษาจีน ปรากฏว่าทำให้นักศึกษาสามารถเรียนทันเพื่อนและไปพร้อม ๆ กันลดปัญหาได้อย่างชัดเจน

อาจารย์ปวีณา งามประภาสม

จากการนำความรู้ของ อ.อัคร ณะบ้าน ไปใช้ได้มีการพัฒนาต่อยอดดังนี้
เทคนิค = ปรับพื้นฐานก่อนเรียน
= เน้นการฝึกปฏิบัติ + อภิปรายร่วมกัน
ปัญหาที่พบ = การเขียนรายงาน-การเขียน(ภาษาเขียน) ใช้ไม่ถูกต้อง+ สะกดผิด
=นศ.บางคนเรียนรู้ช้า/รับรู้อช้า

อาจารย์อัญธิชา มั่นคง

จากการนำความรู้ของ อ.อัคร ณะบ้าน ไปใช้ได้มีการพัฒนาต่อยอดดังนี้
เทคนิคปรับพื้นฐานความรู้ให้กับนักศึกษาเพื่อให้นักศึกษามีทักษะพื้นฐานนำเข้าสู่บทเรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น นำข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์สมมติเพื่อให้นักศึกษาเตรียมความพร้อมในการเรียนการสอน
ปัญหาที่พบ - นักศึกษารับรู้ได้ช้าเป็นบางราย
- การพูดคุยในภาษาที่เป็นทางการไม่ค่อยได้
- การเขียนผิดในคำศัพท์ง่าย
- ใช้ภาษาเขียนใน Internet
- ทำงานเป็นทีมไม่ค่อยได้

5) ผู้ที่นำเทคนิคการจัดการความรู้ด้านการผลิตบัณฑิต (วิธีการสอน) ไปประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้

ชื่อ – สกุล	การประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้
1. อาจารย์ว่าที่ร.ต.ปฐมพงศ์ พรหมมาบุญ	ได้มีการพัฒนาต่อยอดครั้งนี้ นำเทคนิควิธีการสอนที่ผู้เรียนได้มีส่วนช่วยในกระบวนการเรียนการสอน ลงมือปฏิบัติจริงและการศึกษาดูงานการทำงาน สภาพจริง
2. อาจารย์อัศจร แมะบ้าน	การจัดการเรียนการสอนที่เน้นนักศึกษาเป็นสำคัญและพัฒนาทักษะพื้นฐาน อันจำเป็นให้แก่นักศึกษา ใช้กระบวนการคลินิกกฎหมายโดยนักศึกษามาหมายถึง การศึกษากฎหมายผ่านกระบวนการคลินิกกฎหมายโดยนักศึกษา โดยให้นักศึกษาได้รับความรู้ตลอดภาคการศึกษาและในภาคการศึกษาให้นักศึกษารวมกลุ่มกันประมวลความรู้ตามด้วยอาจารย์เป็นผู้ขอคำปรึกษาปัญหาทางกฎหมาย(วิชากฎหมายมรดก) และแบ่งกลุ่มให้นักศึกษาให้คำปรึกษาด้วยวาจาในเบื้องต้น นักศึกษาจะต้องใช้ทักษะการให้คำปรึกษา การคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ในเบื้องต้น และต่อจากนั้นนักศึกษานำปัญหาไปประมวลความรู้และสรุปเป็นรูปเล่มและให้นักศึกษาแถลงคดีดังกล่าวด้วยวาจา อาจารย์ประเมินผล
3. อาจารย์อัศจร แมะบ้าน	

4.6 การนำแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practice) ด้านวิจัยไปประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้

1) ผู้ที่นำเทคนิคการทำงานวิจัยเพื่อรับใช้สังคม ไปประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้

ชื่อ – สกุล	การประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้
1. อาจารย์กนกกัญญา รวมไมตรี	-นำความรู้ที่ได้รับจากรศ.ดร.บุญทวรรณ วิงวอน ไปใช้ในการพัฒนาต่อยอดงานวิจัยที่ได้ทำร่วมกับคณะวิทยาศาสตร์บริการ ได้ลงพื้นที่เห็นปัญหาสภาพจริงทำให้เกิดจุดประกายในการทำวิจัยในอนาคต เกิดหัวข้อวิจัยที่เกิดจากสภาพปัญหาจริง ไม่ใช่โจทย์วิจัยที่ผู้วิจัยเป็นผู้กำหนดแต่เป็นโจทย์ที่พื้นที่หรือคนในพื้นที่ต้องการ
2. อาจารย์เยาวลักษณ์ งามแสนโรจน์	จากการนำความรู้ของ รศ.ดร. บุญทวรรณ วิงวอนไปต่อยอด ทำให้ได้วิธีการทำงานที่มีประสิทธิภาพ ดังนี้ การนำความรู้ไปบริการชุมชนทำให้เกิดโจทย์วิจัยที่สามารถต่อยอดการวิจัยเพื่อพัฒนาชุมชนได้
3. อาจารย์สุรพงษ์ เพ็ชรหาญ	จากการนำความรู้ของ รศ.ดร. บุญทวรรณ วิงวอน ทำให้ได้วิธีการทำงานที่มีประสิทธิภาพ ดังนี้ ได้นำเอาองค์ความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการบริการชุมชนและได้โจทย์งานวิจัย มาพัฒนาต่อยอด

2) ผู้ที่นำเทคนิคการตีพิมพ์และเผยแพร่งานวิจัย ไปประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้ รายชื่อคณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางที่นำเทคนิคการตีพิมพ์และเผยแพร่งานวิจัยของ อาจารย์ ดร.พิสิทธ์ ฌอน บัวกนก คณะครุศาสตร์นำไปประยุกต์ใช้ และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้ต่าง ๆ ดังนี้

ชื่อ - สกุล

การประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้

1.อาจารย์ปณิสรา จันทร์पालะ

ซึ่งในการทำวิจัยในปัจจุบันเราจะมองเพียงแค่เพื่อมาใช้ในการแก้ปัญหากับผู้เรียนเพียงอย่างเดียวไม่ได้แต่จะต้องให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในงานวิจัยของเรา จากการได้รับความรู้ของท่าน รศ.ดร.วิลาศ ไปปรับใช้เมื่อเวลาจะทำการวิจัยในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง บริบททางสังคมและท้องถิ่นจะมีส่วนร่วมเข้าสู่กระบวนการจริงเพื่อให้การวิจัยของเราเกิดประโยชน์มากที่สุดไม่ใช่เป็นการวิจัยที่ทำเสร็จแล้ววางอยู่บนหิ้ง แบบจะต้องก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนของเราวมถึงตัวผู้เรียนและท้องถิ่นด้วย

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำปาง

119 หมู่ 9 ต.ชมพู อ.เมือง จ.ลำปาง 52100

054-237399 # 3833 , 083 - 1563928

Email : res_lpru@hotmail.com , reslpru2012@gmail.com

<http://www.rsc.lpru.ac.th/>